

ΑΣ ΓΙΝΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΟΣ...

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΤΥΧΗ...

Πρωτοβουλία για Εκπαίδευση Χωρίς Διακρίσεις, ΤΑ ΠΙΣΩ ΘΡΑΝΙΑ
ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
Τσαμαδού 13, Εξάρχεια. Τηλ. 210-38 13 928, φαξ: 210-38 30 028

Τίτλος σειράς: Δέκα χρόνια ταξιδεύοντας με τους μαθητές μας
Εκδοτική επιμέλεια: Όλγα Λαφαζάνη και Γιώργος Μανιάτης

Συλλογή και επεξεργασία κειμένων: Τα Πίσω Θρανία
Επιλογή παραμυθιών: Αγγελική Καλαχάνη, Βάσω Νικολάου, Όλγα Χαρίτου
Εικόνα εξωφύλλου: Κατερίνα Βερούτσου
Διόρθωση: Τίνα Χάρη

Καλλιτεχνική φροντίδα: Γρηγόρης Αποστολίδης και Αλέκος Χατζιδάκις,
Πετσόβου 6, Αθήνα, τηλ. 210-38 36 609

Το παραμύθι αντανakλά κοινωνικές σχέσεις άλλων εποχών· είναι συλλογικό και προφορικό. Λειτουργεί πιο καλά όταν λέγεται παρά όταν διαβάζεται και ακόμα καλύτερα όταν λέγεται σε πολλούς. Η ίδια του η δομή γεννήθηκε πολύ πριν από τη γραφή και επί χιλιετίες αποτέλεσε βασικό επικοινωνιακό μέσο μεταξύ κοινωνικών ομάδων και ατόμων. Η κεντρική έννοια του παραμυθιού – μια μικρή Οδύσσεια με διαφορετικούς πρωταγωνιστές– αποτελεί το ίδιο μοτίβο που περιγράφει τη ζωή του σύγχρονου μετανάστη, νόμιμου ή παράνομου, πρόσφυγα οικονομικού ή πολιτικού: πιεστικό αρχικό περιβάλλον, απόφαση φυγής, περιπετειώδες ταξίδι, αγώνας επιβίωσης σε ένα νέο, άγνωστο τόπο. Στα παραμύθια τίποτε δεν είναι ρόδινο. Όπως και στην πραγματική ζωή, άλλωστε. Μόνο που τα πρώτα κλείνουν πάντα με την ηθική δικαίωση του «παλικαριού» που τόλμησε να πάρει τους δρόμους, αναζητώντας μια καλύτερη τύχη. Οι δυσκολίες που πρέπει να αντιπαλέψουν οι ήρωες των παραμυθιών –τα σαράντα

κύματα, οι σιχαμεροί δράκοι και οι αποτρόπαιες μητριές– ωχριούν μπροστά σ' εκείνες που καθημερινά καταβάλλουν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες της πραγματικότητας: οι ταλαιπωρίες του δρόμου, ο φόβος του σκοταδιού, ο ακόμα χειρότερος φόβος ενός ξαφνικού προβολέα, η βία της αστυνομίας, ο τρόμος της απέλασης, ο πανικός της επιστροφής...

Όσοι υποκύπτουν στον πιεστικό δαίμονα της αναζήτησης μιας καλύτερης ζωής που κρύβεται μέσα τους, ξέρουν ότι ξεκινούν ένα μακρύ ταξίδι, χωρίς τα παραμικρά εφόδια. Και βεβαίως, δίχως μαγικά φασόλια, στοιχειωμένα λυχνάρια και κάπες που σε κάνουν αόρατο, όλους αυτούς τους από μηχανής θεούς που ξελασπώνουν το παλικάρι όταν η πλοκή του παραμυθιού φτάσει σε αδιέξοδο. Όλοι αυτοί οι μοναχικοί στρατοκόποι σε έναν πολυπατημένο δρόμο από τα ανατολικά προς τα δυτικά, από το νότο προς το βορρά, από τη φτώχεια προς τον πλούτο, οι μετανάστες, συγκροτούν μια πραγματική στρατιά. Μια ανθρώπινη πλημμύρα η οποία φοβίζει όσους θέλουν μόνο να επωφεληθούν από τα φτηνά της χέρια, αγνοώντας ότι αυτά τα χέρια έχουν και στομάχια και μυαλό και καρδιά.

Η Ελλάδα, ενδιάμεσος σταθμός μεταξύ Ανατολής-Δύσης, Νότου-Βορρά, φτώχειας-πλούτου, έστειλε κι αυτή επί δεκαετίες τα παιδιά

της να αναζητήσουν καλύτερη τύχη. Πολλοί χάθηκαν στο δρόμο για το Ελντοράντο, άλλοι κατάφεραν να επιστρέψουν κι ας μην είχαν αφήσει πίσω τους μια σειρά από ψίχουλα. Αυτή η συλλογική εμπειρία έκανε τη χώρα μας αναμφιβήτητα πλουσιότερη, αλλά όχι και σοφότερη. Ο φόβος για τον άλλο, που επί δεκαετίες στοιχειώνει τα όνειρα των ελλήνων μεταναστών, τώρα στοιχειώνει τα όνειρα και των ελλήνων νοικοκυραίων. Και οι μεν πρώτοι δικαίως φοβούνται τον πανίσχυρο «ξένο», που τους ξεζούμιζε και τους ταπειώνει στην πατρίδα του. Οι δεύτεροι, όμως, κυριευμένοι από τις προκαταλήψεις και την τρομολαγνεία –έντυπη ή ηλεκτρονική–, απλώς δεν είναι σε θέση να αντιληφθούν ότι αυτό το πεινασμένο ποτάμι που εγκαταλείπει τις πατρίδες του, αποτελείται από ανθρώπους, με προσωπικότητα, όνειρα, φιλότιμο και ευαισθησίες. Αρνούνται να κοιτάξουν από κοντά αυτό το πελώριο μωσαϊκό και να αναγνωρίσουν μια μια τις ψηφίδες του.

Όμως, μια κοινωνία που, ενώ ατομικοποιείται και κατακερματίζει τα όνειρα και τις ανάγκες της, αναζητεί τη συλλογικότητά της σε πλαστές ταυτότητες και την ασφάλειά της σε κατασκευασμένες αντιπαλότητες, είναι μια κοινωνία σε κρίση, εύπιστη στο ψεύδος και καχύποπτη στην αλήθεια.

Για να το διατυπώσουμε αλλιώς: Με τους μετανάστες και τους

πρόσφυγες θα ζήσουμε, ούτως ή άλλως, μαζί. Το ζήτημα είναι αν οι δικές μας φοβίες και ο δικός τους τρόμος θα μετατρέψουν αυτή τη συμβίωση σε εφιάλτη ή η δική μας αποδοχή και η δική τους ένταξη θα την κάνουν ανθρώπινη.

ΔΙΚΤΥΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΑΣ ΓΙΝΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΟΣ...

«Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα παλικάρι που ήθελε να βρει την τύχη του. Άφησε τον τόπο του και περπάτησε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες μέχρι που έφτασε σε μια ξένη πολιτεία...»

Κάπως έτσι είναι η αρχή πολλών παραδοσιακών παραμυθιών τόσο από την Ελλάδα όσο κι από άλλες χώρες. Το παλικάρι που ψάχνει την τύχη του, το βασιλόπουλο που ψάχνει την αγαπημένη του, ο γιος του μυλωνά που ψάχνει το θησαυρό, όλοι αυτοί αφήνουν τον τόπο τους και πηγαίνουν σ' άλλους τόπους, συναντούν ανθρώπους διαφορετικούς, μαθαίνουν καινούργιες γλώσσες, ασκούν παράξενα επαγγέλματα, πετυχαίνουν ή όχι το σκοπό του ταξιδιού τους. Στο τέλος γυρνάνε στην πατρίδα τους ή μένουν για πάντα στην καινούργια πατρίδα.

Ο ξένος, ο άγνωστος, ο «άλλος», ο διαφορετικός είναι κεντρικοί ήρωες σε πολλά

παραμύθια, όπως κεντρική είναι και η ιδέα της μετακίνησης, του ταξιδιού, της αναζήτησης.

Ο αναγνώστης ή ο ακροατής του παραμυθιού, απ' όποια χώρα κι αν προέρχεται, όποια κι αν είναι η γλώσσα του, η μόρφωση ή η θρησκεία του, διαβάζοντας ή ακούγοντας ένα παραμύθι, αναγνωρίζει ότι η μετακίνηση των ανθρώπων, η αναζήτηση μιας καλύτερης τύχης, καθώς και η άφιξη ή η αναχώρηση των ξένων είναι ένα γεγονός τόσο παλιό όσο και ο άνθρωπος, τόσο φυσικό όσο και η ίδια η ζωή. Ένα γεγονός που μπορεί να συμβεί στον καθένα, προγραμματισμένο ή ξαφνικό, οργανωμένο ή όχι.

Έτσι, οι μύθοι και τα παραμύθια αποτελούν βασικό εργαλείο προσέγγισης του διαφορετικού, αποδοχής του αναπάντεχου, εξοικείωσης με το καινούργιο και το ανοίκειο.

Στα παραμύθια η ζωή δεν είναι ποτέ μονόδρομος. Δεν έχει ποτέ μια ορισμένη αρχή κι ένα γνωστό εκ των προτέρων τέλος. Αντίθετα, αποτελεί ένα σταυροδρόμι συναντήσεων και αλλαγών, εκπλήξεων και ανατροπών. Συχνά ο βασιλιάς γίνεται υπηρέτης και ο υπηρέτης βασιλιάς. Ο έξιπνος φτωχός μπορεί να πλουτίσει και ο αχάριστος πλούσιος να γίνει φτωχός. Ο άσχημος νέος συναντάει τη νεράιδα και ο όμορφος μένει μοναχός. Τα παραμύθια, παρά τα στερεότυπα που μπορεί να μεταφέρουν, δεν παύουν να είναι πολυπολιτισμικά. Πολλοί διαφορετικοί πολιτισμοί με τα χρόνια υφαίνονται μέσα στο ίδιο παραμύθι. Εμπλέκονται τόσο αρμονικά, που ακόμη κι ένας ειδικός, διαβάζοντας

την τελική ιστορία, δύσκολα μπορεί να καταλάβει από ποιο κουβάρι ξεκίνησε το κάθε της νήμα.

Τα παραμύθια είναι επίσης πολυπολιτισμικά γιατί η ίδια ιστορία συναντάται –με σχετικές παραλλαγές– σε πολλά διαφορετικά μέρη του κόσμου. Από την Ασία και την Αφρική στην Ευρώπη, από την Ευρώπη στην Αμερική και αντίστροφα, τα παραμύθια ταξιδεύουν. Όπως ταξιδεύουν και οι άνθρωποι. Έμποροι, ταξιδευτές, πρόσφυγες ή μετανάστες, απ' όπου κι αν ξεκίνησαν, όπου κι αν πηγαίνουν, με τη θέλησή τους ή χωρίς, με νόμιμα έγγραφα ή χωρίς, με αποσκευές ή όχι, δεν παύουν να κουβαλούν μέσα στο πολύχρωμο σακίδιο της ψυχής τους τις ιστορίες που άκουσαν από τους παπούδες τους. Και ίσως αυτές οι ιστορίες είναι που περισσότερο από οτιδήποτε άλλο κατευθύνουν το ταξίδι. Γιατί είναι αυτές που αποδεικνύουν ότι, ακόμη κι αν –όπως συνήθως συμβαίνει– το «παλικάρι» δεν βρήκε την τύχη που περίμενε, στο τέλος δεν βγήκε χαμένο από το ταξίδι της αναζήτησής της.

ΤΑ ΠΙΣΩ ΘΡΑΝΙΑ

Γιατί το γαϊδούρι έχει μεγάλα αυτιά

(Παραμύθι της Αλβανίας)

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας γαϊδαρος που κοιμόταν συνέχεια και δεν έκανε τίποτα. Ήταν τεμπέλης.

Μια μέρα έβρεξε πολύ και πλημμύρισε ο τόπος. Το νερό του ποταμού σκέπασε το δάσος και τα χωράφια.

Όλα τα ζώα του δάσους σηκώθηκαν από τον ύπνο και έτρεξαν να βάλουν ένα φράγμα στο ποτάμι για να σταματήσουν το νερό. Κουράστηκαν, αλλά τελικά τα κατάφεραν. Όταν γύρισαν από τη δουλειά τους, είδαν το γαϊδούρι που ροχάλιζε. Τον ξύπνησαν και του είπαν: «Γιατί δεν ήρθες μαζί μας, να βάλουμε φράγμα στο ποτάμι;» «Οουου» λέει το γαϊδούρι, «εγώ θέλω να κοιμηθώ.»

Όλοι του τράβηξαν τα αυτιά του, και αυτά μεγάλωσαν δυο δάχτυλα.

Μια άλλη φορά έπιασε φωτιά στο δάσος. Τα ζώα σηκώθηκαν γρήγορα και πήγαν να σβήσουν τη φωτιά. Μόνο το γαϊδούρι δεν πήγε. Όταν γύρισαν το ρώτησαν: «Εσύ γιατί δεν ήρθες;» «Οουου, εγώ βαριέμαι» λέει το γαϊδούρι. Τα ζώα του τράβηξαν πάλι τ' αυτιά, κι αυτά έγινα δυο δάχτυλα ακόμα μεγαλύτερα.

Αυτό συνέβη κι άλλες φορές. Το γαϊδούρι δεν βοηθούσε και τα ζώα του τράβηγαν τ' αυτιά, μέχρι που έφτασαν να γίνουν δυο παλάμες!

Έτσι το γαϊδούρι έβαλε μυαλό και άρχισε να κάνει όλες τις δουλειές. Τι να κάνουμε όμως, τα αυτιά του έμειναν μεγάλα μέχρι σήμερα!

Οι δώδεκα μήνες

(Παραμύθι της Ελλάδας)

Μια φορά κι έναν καιρό, μια γερόντισσα πήγαινε στο χωράφι της να μαζέψει λάχανα. Στο δρόμο πέρασε μπροστά από μια σπηλιά και είδε μέσα δώδεκα ανθρώπους. Ήταν οι δώδεκα μήνες του χρόνου.

«Γιαγιά, πες μας, ποιος είναι ο πιο καλός μήνας του χρόνου;»

«Όλοι είναι καλοί», είπε η γιαγιά. «Το Γενάρη χιονίζει, το Φλεβάρη βρέχει...», κι έτσι βρήκε να πει καλό για κάθε μήνα.

Τότε οι μήνες της είπαν: «Γιαγιάκα, αφού μας παίνεψες όλους, θέλουμε να σε ανταμείψουμε. Δώσ' μας τη μαντίλα σου». Και γέμισαν κείνο το μαντιλάκι τόσο πολύ, που με δυσκολία η γυναίκα κατάφερε να δέσει μαζί και τις τέσσερις γωνιές. «Ευχαριστώ πολύ», φώναξε η γερόντισσα και γύρισε σπίτι της.

Στο σπίτι είπε στα παιδιά της:

«Επιτέλους, τώρα έχουμε να φάμε ό,τι θέλουμε. Κοιτάξτε τι σας έφερα!» Και λέγοντας αυτά, άνοιξε το μαντιλάκι και από μέσα ξεχύθηκαν μια χούφτα λίρες. Κι έτσι όλα πήγαν καλά για λίγο καιρό.

Μια μέρα, κάποια γειτόνισσα ήρθε επίσκεψη στη γιαγιά και, περίεργη καθώς ήταν, τη ρώτησε πού είχε βρει τόσα λεφτά.

«Μου τα χάρισαν οι δώδεκα μήνες του χρόνου».

«Θα 'θελα να πάω κι εγώ να τους βρω», είπε η γειτόνισσα. Έτσι κι έκανε.

«Καλημέρα σ' όλους σας», είπε η γυναίκα όταν τους είδε.

«Κυρά, για πες μας, ποιος είναι ο πιο καλός μήνας του χρόνου;»

«Ποιος είναι ο πιο καλός;», σκέφτηκε η γυναίκα. «Κανένας δεν αξίζει. Το Γενάρη χιονίζει, το Φλεβάρη βρέχει... Πραγματικά, δεν μπορώ να ξεχωρίσω κανέναν». «Καλά, καλά», έκαναν οι μήνες. «Δώσ' μας τη μαντίλα σου κι εμείς θα σ' ανταμείψουμε».

Η γυναίκα έδωσε το μαντίλι της κι εκείνοι το γέμισαν τόσο που δύσκολα μπορούσαν να δεθούν οι τέσσερις γωνιές.

«Χίλια ευχαριστώ», φώναξε χαρούμενη η γυναίκα και γύρισε σπίτι. Εκεί είπε στα παιδιά της:

«Και τώρα, θα ζήσουμε το ίδιο καλά όπως οι γειτόνοι μας. Κοιτάξτε τι σας έφερα».

Έλυσε το μαντίλι, αλλά απ' αυτό δεν ξεχύθηκαν παρά σκουπίδια. Εκείνη φουρκίστηκε, έτρεξε στη γειτόνισσα και την κατηγορήσε πως δεν την είχε συμβουλέψει σωστά.

«Μα τι απάντησες στους μήνες όταν σε ρώτησαν ποιος είναι ο πιο καλός;» ρώτησε η γερόντισσα.

«Απάντησα πως κανένας τους δεν αξίζει τίποτα.»

«Έεεε, τότε κι αυτοί σ' αντάμειψαν ανάλογα...» της είπε λυπημένη εκείνη.

Η διψασμένη κουρούνα

(Παραμύθι του Μπανγκλαντές)

Μια φορά κι έναν καιρό, μέσα στο δάσος ζούσε μια κουρούνα. Μια μέρα ήταν πολύ διψασμένη, αλλά, όσο κι αν έψαχνε, πουθενά δεν έβρισκε νερό. Στο τέλος πήγε και κάθισε στην κορυφή ενός ψηλού δέντρου κι από κει κοίταζε τριγύρω. Κάπου στο βάθος μακριά είδε έναν κήπο. «Εκεί θα βρω νερό», σκέφτηκε και πέταξε προς τα κει. Φτάνοντας στον κήπο, βλέπει ένα παλιό πιθάρι.

«Εδώ θα πιω νερό», είπε στον εαυτό της και κάθισε στο στόμιο του πιθαριού.

Πραγματικά το πιθάρι είχε μέσα νερό. Όμως το νερό ήταν λίγο. Έφτανε δεν έφτανε μέχρι το μέσο του πιθαριού. Έτσι η κουρούνα, όσο κι αν έσκυβε και προσπαθούσε, δεν μπορούσε να το φτάσει.

Μια πάπια, που τριγυρνούσε στον κήπο και την είδε να προσπαθεί, της είπε: «Τζάμπα προσπαθείς. Δεν θα τα καταφέρεις. Το νερό είναι λίγο».

Η κουρούνα την άκουσε, αλλά δεν απάντησε. Λίγο μετά την πλησίασε μια χήνα. Της είπε: «Ε, κουρούνα, τόση ώρα προσπαθείς και σταγόνα νερό δεν ήπιες. Παράτα τα πια!».

Η κουρούνα την άκουσε, αλλά ούτε και σ' αυτή απάντησε. Σταμάτησε για λίγο την προσπάθεια κι έβαλε το μυαλό της να σκεφτεί. Τότε μια σπουδαία ιδέα πέρασε από το μυαλό της. Αμέσως άρχισε με το ράμφος της να μαζεύει πετραδάκια και να τα ρίχνει μέσα στο πιθάρι. Το νερό σιγά σιγά άρχισε να ανεβαίνει. Όσο περισσότερα πετραδάκια έριχνε τόσο ψηλότερα ανέβαινε το νερό, μέχρι που έφτασε στο στόμιο του πιθαριού. Τότε η κουρούνα βούτηξε μέσα το ράμφος της και ήπιε, ήπιε, μέχρι που ξεδίψασε.

Το κάστρο της Ροζαφάτης

(Παραμύθι της Αλβανίας)

Η ομίχλη έπεσε πάνω από τον ποταμό. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες η ομίχλη κρεμόταν πάνω από τον ποταμό. Μετά, ελαφρός άνεμος φύσηξε και την πήγε ψηλά, μέχρι το λόφο του Βαλντανούζι. Εκεί, στην κορυφή του λόφου δούλευαν τρία αδέρφια. Έχτιζαν ένα κάστρο. Όμως, ο τοίχος που χτίζανε τη μέρα, γκρεμιζόταν τη νύχτα και ποτέ δεν μπορούσαν να δούν τους τοίχους του κάστρου να υψώνονται...

Μια μέρα ένας γέρος σοφός πέρασε από κει.

«Καλή δουλειά στα τρία αδέρφια.»

«Το καλό μαζί σου πάντα, σοφέ γέρο, αλλά πού είδες το καλό εδώ που ήρθες; Ό,τι χτίζουμε τη μέρα τη νύχτα γκρεμίζεται. Μπορείς καμιά σοφή συμβουλή να μας δώσεις; Τι να κάνουμε για να μπορούν οι τοίχοι να σταθούν όρθιοι;»

«Ξέρω το λόγο να σας πω. Αλλά η αμαρτία των όσων θα πω το στόμα μου βουλώνει...»

«Άσε την αμαρτία να πέσει πάνω στα κεφάλια μας, γέρο, γιατί στόχος της ζωής μας είναι να δούμε το κάστρο μια μέρα χτισμένο.»

Τότε σκέφτεται ο γέρος και ρωτά:

«Είστε παντρεμένοι, παλικάρια; Έχει ο καθένας σας την όμορφή του;».

«Παντρεμένοι, γέρο... Ο καθένας από μας έχει την όμορφή του...»

«Αν θέλετε οι τοίχοι να σταθούν όρθιοι, την μπέσα ο ένας στον άλλον να δώσετε, ότι αυτό που θα σας πω κανένας δε θα το προδώσει. Όποια από τις τρεις όμορφες θα 'χει τη μοίρα αύριο το φαγητό να σας φέρει, να την πάρετε και να τη θάψετε ζωντανή στα θεμέλια του κάστρου. Τότε θα δείτε πως ο τοίχος θα στερεωθεί...»

Έτσι είπε ο γέρος και εξαφανίστηκε μές στην ομίχλη.
Και τι έγινε ύστερα; Ο πρώτος αδελφός την μπέσα πρόδωσε. Μίλησε στην όμορφή του και της είπε αύριο με κανέναν τρόπο το φαγητό να μη φέρει, γιατί φρικτός θάνατος την περιμένει... Ο δεύτερος αδελφός την μπέσα πρόδωσε κι αυτός. Όλα τα έμαθε η όμορφή του. Ο τρίτος μόνο, ο μικρότερος, την μπέσα κράτησε: δε μίλησε, τίποτα στην όμορφή του δεν είπε. Η μητέρα των παλικαριών τίποτε δε γνωρίζει, τα παλικάρια δουλεύουν και το φαγητό περιμένουν, και η καρδιά τους πάει να σπάσει...
Λέει η μητέρα στη μεγάλη της νύφη:
«Εσύ που είσαι από τις νύφες η μεγαλύτερη, οι μαστόροι λιγό νερό, ψωμί και κρασί περιμένουν...»
«Αχ, μητέρα, να πάω δεν μπορώ, γιατί άρρωστη είμαι».
Υστερα η μητέρα λέει στη μεσαία:
«Εσύ που είσαι από τις νύφες η μεσαία, οι μαστόροι λιγό νερό, ψωμί και κρασί περιμένουν...»
«Αχ, μητέρα, να πάω δεν μπορώ, ο αδελφός μου έξω με περιμένει, στο πατρικό σπίτι να πάω και τον άρρωστο πατέρα μου να δω...»
Τότε η μητέρα λέει στη μικρή:
«Γλυκιά μου Ροζαφάτη, εσύ που είσαι από τις νύφες η πιο μικρή, οι μαστόροι κουράστηκαν και λιγό νερό, ψωμί και κρασί περιμένουν...»
«Ναι, μητέρα, μόνο που ο μικρός μου κλαίει και ίσως γάλα από μένα να ζητάει...»
«Πήγαινε εσύ, το παιδί σου εμείς θα το προσέχουμε μέχρι να γυρίσεις», είπαν οι δύο άλλες νύφες.
Τότε σηκώνεται η μικρή και το νερό και το ψωμί και το κρασί παίρνει, στους μαστόρους να τα πάει που έχουν κουραστεί. Και έτσι περπατώντας έφτασε στο λόφο του Βαλντανούζι και στους μαστόρους γλυκά γλυκά μιλάει:
«Καλή δουλειά, μαστόρια...»

Μα τι γίνεται; Τα σφυριά σώπασαν, οι καρδιές χτυπάνε δυνατά, τα πρόσωπα χλόμιασαν... Όταν ο μικρός βλέπει την όμορφή του αρχίζει τον τοίχο και τις πέτρες, τη γη και τον ουρανό να καταριέται...

«Άντρα μου, γιατί τον τοίχο και τις πέτρες, τη γη και τον ουρανό καταριέσαι;»

Τότε λέει ο μεγαλύτερος από τα αδέρφια:

«Σε μαύρη μέρα γεννήθηκες, γιατί την μπέσα εμείς δώσαμε, εκείνη που θα μας έφερνε το φαγητό να τη θάψουμε ζωντανή στα θεμέλια του κάστρου...»

«Αν εγώ γεννήθηκα σε μαύρη μέρα, εσείς να χαρείτε τις άσπρες μέρες, παλικάρια. Ζωντανή να θαψτώ εγώ το δέχομαι, αφού την μπέσα σας δώσατε... Μόνο ένα λόγο μου θέλω να κρατήσετε: όταν ζωντανή μέσα στον τοίχο θα με θάψετε, το δεξί μου μάτι έξω να αφήσετε, το δεξί μου χέρι έξω να αφήσετε, το δεξί μου πόδι έξω να αφήσετε, το δεξί μου στήθος έξω να αφήσετε. Γιατί είναι ακόμα μικρό το παιδί μου. Κι όταν αρχίζει να κλαίει, με το μάτι μου να το βλέπω, με το χέρι μου να το χαϊδεύω, με το πόδι μου την κούνια του να κουνάω, με το στήθος μου γάλα να του δίνω...»

Κι έτσι το κάστρο χτίστηκε και οι τοίχοι στερεώθηκαν... Και σήμερα ακόμα, όταν μπει κανείς στην είσοδο του κάστρου και δει το νερό να ρέει από τους τοίχους, μερικοί λένε πως είναι το γάλα της μητέρας για το μικρό της το παιδί...

Ο τσιγκούνης χωρικός

(Παραμύθι της Ρωσίας)

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας χωρικός που είχε έναν υπηρέτη που τον έλεγαν Βάνια. «Βάνια, αύριο θα πάμε να θερίσουμε το σιτάρι», είπε μια μέρα ο χωρικός στον υπηρέτη. «Εντάξει», είπε ο Βάνια, «ας πάμε». Την άλλη μέρα σηκώθηκαν νωρίς νωρίς κι ο χωρικός είπε: «Γυναίκα, φέρε το πρωινό!». Η γυναίκα έφερε το πρωινό, έφαγαν ο χωρικός κι ο υπηρέτης κατά την όρεξή τους και, αφού τέλειωσαν, ο χωρικός είπε: «Είναι ανάγκη να σταματήσουμε τη δουλειά για το μεσημεριανό; Καλύτερα να το φάμε τώρα. Γυναίκα, φέρε το μεσημεριανό!». Άρχισαν να τρώνε το μεσημεριανό, αλλά δεν κατάφεραν να το τελειώσουν όλο. Ο χωρικός ήταν πολύ χαρούμενος γιατί, αφού ο Βάνια δεν μπορούσε να φάει άλλο, κέρδιζε και χρόνο και φαγητό. Έτσι, στο τέλος, λέει στη γυναίκα του: «Γυναίκα, όταν θα γυρίσουμε απόψε από το χωράφι, θά 'μαστε ψόφιοι από την κούραση και δε θα 'χουμε καμιά όρεξη να φάμε. Καλύτερα να φάμε τώρα και το βραδινό!». Η γυναίκα σερβίρισε και το δείπνο, αλλά ο Βάνια δεν ήθελε ούτε να το δει. «Και τώρα πάμε να θερίσουμε. Καλά φάγαμε, δεν χρειάζεται να κάνουμε μέχρι να τελειώσουμε καμιά διακοπή για φαγητό», είπε γελώντας ο χωρικός. «Ε, όχι, αφεντικό», είπε τότε ο υπηρέτης. «Μετά το βραδινό φαγητό οι άνθρωποι πάνε για ύπνο κι όχι για θερισμό. Καληνύχτα!», και λέγοντας αυτά σηκώθηκε από το τραπέζι κι έψαξε ένα καλό μέρος για να κοιμηθεί.

Ο Περισπούδαστος

(Παραμύθι της Ινδίας)

Κάποτε, στο χωριό Μανγάλα ζούσε ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Περισπούδαστο. Μια μέρα που είχε πάει σ' ένα σπίτι του χωριού να ζητιανέψει, είδε έναν καλοθερμμένο ταύρο με στριφογυριστά κέρατα. Κάθε μέρα από κείνη τη στιγμή τον βασάνιζε η σκέψη: «Άραγε, χωράει το κεφάλι μου ανάμεσα στα κέρατα του ταύρου; Μπα, μάλλον όχι». Αυτό τράβηξε έξι μήνες. Τέλος, αποφάσισε: «Σήμερα θα χώσω το κεφάλι μου ανάμεσα στα κέρατά του. Έξι ολόκληρους μήνες το σκέφτομαι. Ε, ύστερα από τόση σκέψη, ήρθε σίγουρα η ώρα να το κάνω!». Έτσι σκέφτηκε ο άνθρωπός μας και μια και δυο πηγαίνει στο σπίτι που είχε δει τον ταύρο, τον πλησιάζει και βάζει το κεφάλι του ανάμεσα στα κέρατά του. Ο ταύρος, τρομαγμένος, σπάει το σχοινί που τον κρατούσε δεμένο κι αρχίζει να τρέχει στους δρόμους. Ο Περισπούδαστος σερνόταν σφηνωμένος πάνω στο κεφάλι του ταύρου κι έσκουζε. Έτρεξαν μερικοί περαστικοί και με πολύ κόπο κατάφεραν να τον ελευθερώσουν. Του λένε: «Βρε βλάκα, δε σκέφτηκες καθόλου αυτό που πήγες να κάνεις;». «Εσείς είστε βλάκες», τους αποκρίθηκε, «και κάνετε πράγματα χωρίς να τα σκεφτείτε! Εγώ έξι ολόκληρους μήνες το γυρόφερνα στο μυαλό μου πριν το αποφασίσω», κι οι άνθρωποι γύρω του κρατούσαν τις κοιλιές τους από τα γέλια

Ο μαύρος μέρμηγκας

(Παραμύθι του Μεξικού)

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσαν στο δάσος ένας μέρμηγκας κι ένας τζίτζικας. Μια μέρα, καθώς ο μέρμηγκας καθόταν στη φωλιά του, πέρασε από κει ο τζίτζικας κι ήταν πολύ πεινασμένος.

«Καλημέρα», φώναξε ο τζίτζικας. «Τι θέλεις;» είπε ο μέρμηγκας, βγάζοντας το κεφάλι από τη φωλιά του. «Πεθαίνω της πείνας», απάντησε ο τζίτζικας, «δεν μου πουλάς λίγο καλαμπόκι;». «Δεν έχω καλαμπόκι για πούλημα!» είπε ο μέρμηγκας κι έκανε να γυρίσει στη φωλιά του. «Έλα τώρα, μέρμηγκα, πούλησέ μου λίγο που είμαι πεινασμένος.» «Να πας αλλού να βρεις», απάντησε ο μέρμηγκας. «Έψαξα κι αλλού, μα δεν υπάρχει πουθενά κι όλος ο κόσμος λέει πως μόνο εσύ έχεις φυλαγμένο.»

«Φυσικά κι έχω εγώ, διότι δούλεψα σκληρά για να το μαζέψω. Εσύ δεν έχεις γιατί καθόσουνα όλο το μήνα Μάιο», είπε χαιρέκακα ο μέρμηγκας.

«Δεν καθόμουνα!» διαμαρτυρήθηκε ο τζίτζικας, «εγώ υμνούσα το Θεό τον καιρό της ξηρασίας κι αν θες να ξέρεις, δεν είσαι παρά ένας τσιγκούνης!».

«Να πας λοιπόν στο Θεό και να ζητήσεις να σου δώσει φαγητό, αφού τον υμνούσες! Εγώ δεν έχω.» Και λέγοντας αυτά μπαίνει στη φωλιά του.

Φεύγει τότε κι ο τζίτζικας, πηγαίνει στο Θεό και του λέει:

«Ο μέρμηγκας δε μου πουλάει καλαμπόκι κι εγώ πεθαίνω της πείνας. Τι να κάνω;»

«Μη δίνεις σημασία σ' αυτό τον τσιγκούνη», λέει ο Θεός στον τζίτζικα. «Θα σου δώσω εγώ να φας και δεν θα έχεις ανάγκη κανέναν! Βλέπεις αυτό το πικρόδεντρο; Ίδου λοιπόν το φαγητό σου.»

Και λέγοντας αυτά, ο Θεός ανοίγει το στόμα του τζίτζικα και βάζει στη θέση της γλώσσας του ένα ράμφος μακρύ για να μπορεί να ρουφά τους χυμούς από το πικρόδεντρο και να μην ξαναπεινάσει ποτέ, ως και την τελευταία στιγμή της ζωής του, στον κόσμο ετούτο που έπλασε ο Θεός για όλα τα πλάσματά του.

Τό βατραχάκι και το μικρό ελάφι

(Παραμύθι του Κονγκό)

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν στο δάσος, ο Λούσα, το μικρό ελάφι και ο φίλος του το βατραχάκι. Μια μέρα το βατραχάκι, κάλεσε τον φίλο του σε τραπέζι.

Ο Λούσα φόρεσε τα καλά του ρούχα και ξεκίνησε για το σπίτι.

Στο μεταξύ το βατραχάκι, που αγαπούσε πολύ τον Λούσα κι ήθελε να του ευχηθεί όλη την ευτυχία του κόσμου, είχε αγοράσει μια άσπρη κότα κι είχε αρχίσει τις ετοιμασίες για να τη μαγειρέψει και να φάνε.

Στο χέρι του, το βατραχάκι, φορούσε ένα πολύ ωραίο βραχιόλι.

Ότα έφτασε ο Λούσα, το βατραχάκι άρχισε το μαγείρεμα, μα για να μη λερώσει το βραχιόλι του, το έβγαλε και το άφησε πάνω σ' έναν κομμένο κορμό δέντρου.

Το βραχιόλι ήταν πολύ όμορφο κι ο Λούσα γύρναγε συνέχεια και το κοίταζε με ζήλια. Στο τέλος, δεν άντεξε, κι άρχισε να σκέφτεται πώς να το πάρει και να το κάνει δικό του...

Έτσι, μόλις το βατραχάκι πήρε το κανάτι και πήγε στη βρύση να φέρει νερό, άρπαξε το βραχιόλι και το έκρυψε μέσα στο βρακάκι του.

Έφαγαν, ήπιαν, τραγούδησαν κι έπειτα αποχαιρετιστήκανε.

Όταν ο Λούσα έφυγε, το βατραχάκι μάζεψε το τραπέζι κι έπλυνε τα πιάτα, και άμα απόσωσε τις δουλειές του θυμήθηκε το βραχιόλι του κι έψαξε να το βρει. Μα το βραχιόλι του είχε εξαφανιστεί...

Το βατραχάκι, απορημένο, προσπαθούσε να σκεφτεί τι είχε γίνει το βραχιόλι του, όταν θυμήθηκε πως, όσο εκείνος μαγείρευε, τα μάτια του Λούσα δεν ξεκολλούσαν από το βραχιόλι,

και τότε κατάλαβε τι είχε κάνει ο φίλος του. Όμως δεν είχε ούτε γρήγορα πόδια με οπλές, ούτε κέρατα. Έτσι δεν μπορούσε ούτε να τον πιάσει, ούτε να τον πολεμήσει.

Το βατραχάκι, πολύ στεναχωρημένο, φώναξε όλη τη μεγάλη οικογένεια των βατράχων, και τους είπε τον καημό του. Τότε τα βατραχάκια πιάστηκαν σφιχτά το ένα με το άλλο και άρχισαν να τρίβουν τα μέτωπά τους. Και όταν σκέφτηκαν όλα μαζί, έτσι καλά, έβγαλαν μια απόφαση: κάθε βατραχάκι σ' ολόκληρη τη χώρα, θα κρατούσε στο χέρι πάντα, όπου κι αν πήγαινε, ένα άσπρο φτερό, για να θυμίζει την άσπρη κότα που ο αδερφός τους είχε μαγειρέψει για τον Λούσα. Κι όποιο συναντούσε ένα Λούσα, οποιοδήποτε Λούσα, θα του έδειχνε το άσπρο φτερό και θα τον ρωτούσε «πού είναι το βραχιόλι του αδερφού μου;».

Τα βατραχάκια, όπως ξέρετε, βρίσκονται παντού.

Έτσι, όπου κι αν πήγαινε ο Λούσα, συναντούσε μπροστά του ένα βατραχάκι μ' ένα άσπρο φτερό στο χέρι που τον ρωτούσε «πού είναι το βραχιόλι του αδερφού μου;».

Πέρασαν λίγες μέρες και ο Λούσα δεν άντεξε. Πήγε, με κατεβασμένο το κεφάλι, στο βατραχάκι και του έδωσε πίσω το όμορφο βραχιόλι του. Και το βατραχάκι χάρηκε τόσο πολύ!

Ο χωρικός που ξεγέλασε τη Φτώχεια

(Παραμύθι της Πολωνίας)

ια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας πάμφτωχος χωρικός που, ό,τι κι αν έκανε, δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη φτώχεια του.

Το χωράφι του δεν κάρπιζε, τα λιγοστά του ζώα πέθαναν από την πείνα και ο αφέντης, που αναγκάστηκε να μπει στη δούλεψή του, μετά βίας του έδινε ένα πιάτο φαγητό...

Μια μέρα λοιπόν, μαζεύει τα λίγα πράγματά του κι αποφασίζει να φύγει από τη χώρα και να πάει αλλού, να βρει την τύχη του.

«Μπορεί...» σκέφτηκε, «εκεί που θα πάω, η φτώχεια να μη με ακολουθήσει».

Την ώρα που έφευγε, άκουσε μια φωνή να βγαίνει από το τζάκι:

«Ε, εμένα που μ' αφήνεις;»

Και, να σου, βγαίνει από το τζάκι μια γριά σκελετωμένη, βρόμικη και με σχισμένα ρούχα.

«Ποια είσαι εσύ;» τη ρωτάει παραξενεμένος ο χωρικός.

«Εγώ είμαι η Φτώχεια», του απαντάει η γριά. «Σε συμπαθώ και θέλω να μείνω για πάντα μαζί σου.»

«Τώρα, μάλιστα!» σκέφτηκε ο άνθρωπος. «Εγώ προσπαθώ να ξεφύγω από τη φτώχεια κι αυτή θέλει να με πάρει στο κατόπι...»

Είπε όμως δυνατά: «Μην ανησυχείς, δεν θα σ' αφήσω. Μόνο να, βοήθησέ με λίγο να κουβαλήσω αυτή τη δαγκάνα».

Η Φτώχεια έπιασε τη δαγκάνα και τότε ο χωρικός κάνει ένα «τσακ» και της μαγκώνει το χέρι. Την παρατά εκεί και όπου φύγει φύγει.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει... Καθώς περπατούσε, βρίσκει ένα σακούλι γεμάτο λίρες. Τις παίρνει, πηγαίνει σε μια άλλη πολιτεία, βρίσκει σπίτι, δουλειά και γρήγορα γίνεται πλούσιος. Εντωμεταξύ, η Φτώχεια καθόταν με το χέρι μαγκωμένο στη δαγκάνα κι έκλαιγε τη μοίρα της. Κανείς δεν πέρναγε από το σπίτι του χωρικού, μήτε κανείς άκουγε τις φωνές της για βοήθεια... Μια μέρα, ξαφνικά, βλέπει να έρχεται κατά κει ένας καλοντυμένος άνθρωπος με μπαστούνι κι ωραίες μπότες, που έκανε τον περίπατό του στην εξοχή.

Ήταν ο πιο πλούσιος της πόλης. Είχε ένα ωραίο και μεγάλο σπίτι, λεφτά και πολλά χωράφια που τα καλλιεργούσαν δουλεύοντας σκληρά οι φτωχοί, μα αυτός τους έδινε μόνο ένα πιάτο φαί... «Σε παρακαλώ, άνθρωπέ μου», του φωνάζει, «βοήθησέ με να ελευθερωθώ απ' αυτή τη δαγκάνα».

Ο πλούσιος, που ποτέ μέχρι τότε δεν είχε γνωρίσει τη φτώχεια, μα μήτε είχε κάνει καλό, σκέφτηκε: «Ας κάνω και γω μια καλή πράξη».

Έτσι, πλησίασε τη γριά και την ελευθέρωσε.

Κι από εκείνη την ημέρα η Φτώχεια δεν τον εγκατέλειψε...

Μέσα σ' ένα χρόνο τα έχασε όλα. Τα χωράφια του, το σπίτι, τα λεφτά του... Κι ακόμα αναρωτιέται τι άραγε να έφταιξε και του πήγαν όλα τόσο στραβά.

Ο θείος Ματθαίος και ο θείος Γιώργος

(Παραμύθι της Σερβίας)

Μια μέρα ο θείος Ματθαίος πήγε επίσκεψη στο θείο Γιώργο. Όταν πλησίαζε, συνάντησε το μικρό γιο του θείου Γιώργου. «Τι κάνει ο πατέρας σου;» τον ρώτησε.
«Ετοιμαζόταν να φάει, αλλά μόλις σε είδε να έρχεσαι από μακριά άρχισε να κρύβει όλα τα φαγητά.»
«Και γιατί αυτό;» ρώτησε ο θείος Ματθαίος.
«Γιατί λέει ότι είσαι μεγάλος φαγάς», απάντησε ο μικρός.
«Και πού τα έκρυψε;»
«Να, έβαλε το χοιρινό στο φούρνο, τα λουκάνικα στην κατσαρόλα, τις τηγανίτες στο ταψί, την μπίρα κάτω από τον πάγκο.»
Ο θείος Ματθαίος έφτασε στο σπίτι του θείου Γιώργου και χτύπησε την πόρτα.
«Γεια σου, φίλε», είπε ο θείος Γιώργος, «λίγο νωρίτερα να ερχόσουν θα έτρωγες μαζί μας. Τώρα μόλις τελειώσαμε και δυστυχώς δεν περίσσεψε τίποτα».
«Τι ατυχία», είπε ο θείος Ματθαίος, «αλλά άκου τι μου συνέβη στο δρόμο».
«Τι πράγμα;» ρώτησε γεμάτος περιέργεια ο θείος Γιώργος.
«Καθώς ερχόμουν εδώ, βλέπω ένα φίδι. Αυτό το φίδι είχε ένα κεφάλι σαν το χοιρινό που έχεις στο φούρνο, ήταν μακρύ σαν τα λουκάνικα που έχεις στην κατσαρόλα, λευκό σαν τις τηγανίτες που έχεις στο ταψί και το αίμα του ήταν σαν την μπίρα που έχεις κάτω από τον πάγκο.»
«Είσαι πολύ έξυπνος, φίλε μου», παραδέχτηκε ο θείος Γιώργος και προσκάλεσε το θείο Ματθαίο να κάτσει στο τραπέζι. Μαζί έφαγαν, ήπιαν και γέλασαν με την καρδιά τους.

Το χρυσό μήλο

(Παραμύθι της Αρμενίας)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς πολύ, μα πάρα πολύ πλούσιος. Μια μέρα έβγαλε τελάλη σ' όλους τους υπηκόους του, πως όποιος του 'λεγε το πιο μεγάλο ψέμα, θα τον αντάμειβε μ' ένα χρυσό μήλο. Άνθρωποι απ' όλη τη χώρα παρουσιάστηκαν στο παλάτι να πουν στο βασιλιά το δικό τους ψέμα, αλλά ο βασιλιάς κουνούσε πάντοτε το κεφάλι του λέγοντας: «Καλά, εντάξει, αλλά η ιστορία σου θα μπορούσε να είναι κι αληθινή».
Μια μέρα έφτασε ένας νεαρός που κουβαλούσε ένα βαρελάκι.
«Βασιλιά μου, ήρθα για κείνα τα χρυσά δουκάτα», είπε ο νεαρός.
«Ποια δουκάτα;» απόρησε ο βασιλιάς.»
«Εκείνα που σας δάνεισα την περασμένη βδομάδα.»
«Μα, εγώ δεν δανείστηκα ποτέ, τίποτα από σένα», φώναξε ο βασιλιάς. «Είναι ένα μεγάλο και χοντρό ψέμα».
«Αν είναι ένα μεγάλο και χοντρό ψέμα, δώστε μου το χρυσό μήλο», είπε ο νεαρός.
«Εεεε, για περίμενε μια στιγμή», έκανε πως θυμήθηκε ο βασιλιάς. «Τώρα σα να θυμάμαι κάτι...»
«Καλύτερα έτσι, Μεγαλειότατε. Επιστρέψτε μου, λοιπόν, το βαρελάκι με τα δουκάτα μου».
Ο βασιλιάς κατάλαβε πως πιάστηκε κορόιδο. Κι έτσι ο νεαρός κέρδισε το χρυσό μήλο...

Πώς γεννήθηκαν ο μπούφος και ο κούκος

(Παραμύθι της Αλβανίας)

Μια φορά ήταν ένας που τον έλεγαν Γκιγιόν. Αυτός είχε έναν αδελφό που τον έλεγαν κι αυτόν Γκιγιόν, αλλά και μια αδελφή που την έλεγαν Κίνκη.

Μια μέρα, η Κίνκη έραβε πουκάμισα για τ' αδέρφια της. Ο ένας αδελφός της μπαίνει στο δωμάτιο και πάει να της μιλήσει. Η Κίνκη τρομάζει και καθώς κρατούσε το ψαλίδι, σηκώνει από την τρομάρα απότομα το χέρι της και, η κακιά στιγμή πώς το 'φερε, αυτό καρφώνεται στην καρδιά του αδελφού της. Ο Γκιγιόν πέθανε. Τότε η Κίνκη κι ο άλλος Γκιγιόν έκλαψαν τόσο πικρά για το θάνατο του αδελφού τους που στο τέλος μεταμορφώθηκαν σε πουλιά: Ο Γκιγιόν έγινε μπούφος και η Κίνκη κούκος.

Κι από τότε ο μπούφος πετάει κάθε βράδυ στα δάση και φωνάζει το χαμένο του αδελφό:

«Γκι...γιόν, Γκι...γιόν, Γκι...γιόν!».

Ενώ τη μέρα, ο κούκος, ψάχνοντας κι αυτός για το χαμένο Γκιγιόν, αναρωτιέται:

«Πού...; Πού...; Πού...;».

Έτσι γεννήθηκαν ο μπούφος και ο κούκος.

Το τσατσατατούτου και ο φοίνικας

(Παραμύθι της Κίνας)

Όπως όλοι ξέρουν, το πιο μικρό, ασήμαντο και άχαρο απ' όλα τα πουλιά είναι το τσατσατατούτου, ενώ ο βασιλιάς των πουλιών σε δύναμη και ομορφιά είναι ο φοίνικας.

Μια μέρα το τσατσατατούτου γέννησε στη φωλιά του τρία αυγά. Μα μόλις έλειψε για λίγο από τη φωλιά του, ένα μικρό ποντίκι ήρθε κι έφαγε λίγο από το ένα αυγό. Μετά από λίγες μέρες που έφυγε πάλι το πουλί από τη φωλιά, το ποντίκι ήρθε και χάλασε και το δεύτερο αυγό. Πολύ λυπημένο, το μικρό τσατσατατούτου πάει στο βασιλιά των πουλιών, το φοίνικα.

«Μεγαλειότατε, σας ικετεύω να με βοηθήσετε και να τιμωρήσετε το ποντίκι που σκότωσε τα δυο παιδιά μου.»

Όμως ο φοίνικας, περιφρονώντας το μικρό πουλί, το διώχνει λέγοντας:

«Πώς τολμάς να μ' ενοχλείς για δυο ασήμαντα αυγά; Εσύ σαν γονιός έπρεπε να φροντίζεις ο ίδιος για τα παιδιά σου. Το φταιξιμο είναι όλο δικό σου.»

Το μικρό τσατσατατούτου, απογοητευμένο, λέει του φοίνικα:

«Εγώ ήρθα σε σας, τον άρχοντα των πουλιών, για να βρω δικαιοσύνη και σεις μου λέτε πως κάνω πολλή φασαρία για ασήμαντα πράγματα. Πολλές φορές, ωστόσο, και τα πιο ασήμαντα πράγματα μπορούν να προκαλέσουν μεγάλη δυστυχία.»

Όμως, ο φοίνικας δεν άκουγε πια το μικρό πουλί, που γύρισε έτσι περίλυπο στη φωλιά του και

σκεφτόταν με ποιον τρόπο θα προστάτευε το τελευταίο του αυγό. Του ήρθε τότε μια ωραία ιδέα: ξεριζώνει από το λιβάδι ένα δυνατό καλάμι, το ξύνει μπροστά σαν βέλος και κρύβεται πίσω από ένα θάμνο δίπλα στη φωλιά του περιμένοντας. Μετά από λίγη ώρα, όταν το ποντίκι φάνηκε κι άρχισε να πλησιάζει τη φωλιά, το μικρό τσατσατατούτου πετάχτηκε από την κρυψώνα του και του κατάφερε ένα φοβερό χτύπημα. Το ποντίκι, σκούζοντας από τον πόνο και την τρομάρα, πέφτει και προσγειώνεται μέσα στο ρουθούνι του λιονταριού που κοιμόταν στην όχθη της λίμνης. Τρομαγμένο το λιοντάρι, μέσα στον ύπνο του, βουτάει στο νερό και τρέχοντας σαν σίφουνας πέφτει πάνω στο δράκο που ραχάτευε αμέριμνα. Ο αγαθός δράκος, που νόμιζε πως το λιοντάρι τού επιτίθεται, πηδάει με φόρα απ' το νερό ψηλά στον αέρα και με τη μακριά ουρά του γκρεμίζει τη φωλιά του φοίνικα σπάζοντας το αυγό που βρισκόταν μέσα. Ο φοίνικας, έξαλλος, ορμάει στο δράκο φωνάζοντας: «Άθλιε, τι σου έκανα και κατέστρεψες τη φωλιά και το πολύτιμο αυγό μου;».

Σαστισμένος ο δράκος λέει του φοίνικα: «Δεν φταίω εγώ. Εγώ κολυμπούσα αμέριμνα όταν όρμησε καταπάνω μου το λιοντάρι να με κατασπαράξει. Πετάχτηκα απ' τον τρόπο μου και η κακή τύχη το 'θελε να πέσω στη φωλιά σας. Ο μόνος υπεύθυνος είναι το λιοντάρι».

Πάει τότε ο φοίνικας στο λιοντάρι κι αρχίζει να το κατηγορεί, όμως το λιοντάρι λέει του φοίνικα:

«Τι φταίω εγώ; Εγώ κοιμόμουν κι ήρθε το ποντίκι και χώθηκε μέσα στο ρουθούνι μου. Τρόμαξα κι εγώ κι έτσι έπεσα πάνω στο δράκο. Το ποντίκι φταίει και κανένας άλλος».

Πετάει τότε ο φοίνικας, βρίσκει το ποντίκι και αρχίζει να του φωνάζει γεμάτος οργή, μα το ποντίκι τρέμοντας του λέει: «Δεν φταίω εγώ, μεγαλειότατε, αλλά το τσατσατατούτου που με χτύπησε με ένα βέλος και μ' έκανε να πέσω στο ρουθούνι του λιονταριού. Το τσατσατατούτου έχει όλη την ευθύνη». Φουρκισμένος ο φοίνικας τραβάει γραμμή για τη φωλιά του τσατσατατούτου.

«Με θυμάστε καθόλου;», τον ρωτάει επιτιμητικά το μικρό πουλί. «Όταν ήρθα να σας ζητήσω βοήθεια, με διώξατε και μου είπατε πως κάθε πουλί πρέπει να προσέχει μόνο του τα αυγά του. Άκουσα κι εγώ τα λόγια σας κι υπερασπίστηκα όπως νόμιζα καλύτερα τη φωλιά μου, χτυπώντας το ποντίκι με το βέλος. Σας είχα προειδοποιήσει ότι από τα πιο ασήμαντα πράγματα μπορεί να 'ρθουν μεγάλες συμφορές, σεις όμως δεν καταδεχτήκατε να με ακούσετε. Ποιος φταίει λοιπόν για όλα; Ποιος;»

Στα λόγια αυτά ο φοίνικας δεν βρήκε τι να απαντήσει και ντροπισμένος πέταξε μακριά.

Το καζάνι που γεννάει

(Παραμύθι της Τουρκίας)

Μια φορά κι έναν καιρό, ο Ναστρεντίν Χότζα είχε καλέσει τους φίλους του για φαγητό. Όμως, οι φίλοι του ήταν πολλοί κι εκείνος δεν είχε τόσο μεγάλο καζάνι για να μαγειρέψει. Πήγε λοιπόν στο γείτονα για να ζητήσει ένα καζάνι δανεικό.
«Γεια σου, γείτονα. Μήπως μπορείς να μου δανείσεις το καζάνι σου;»
«Αμέσως», είπε ο γείτονας και το έφερε.
Παίρνει το καζάνι ο Χότζας και γυρνάει σπίτι του. Μαγειρέψε φαγητό γι' όλους και το γλέντι κράτησε μέχρι το πρωί. Μετά από λίγες ημέρες επιστρέφει το καζάνι στο γείτονα, αλλά βάζει μέσα και μια μικρή κατσαρόλα.
Ο γείτονας βλέπει, έκπληκτος, την κατσαρόλα μέσα στο καζάνι και ρωτάει το Χότζα:
«Τι είναι αυτό, Χότζα μου; Μέσα στο καζάνι είναι μια κατσαρόλα».
Κι ο Χότζας απαντάει:
«Α, γείτονα, συγχαρητήρια! Όσο είχα το καζάνι σου στο σπίτι μου, γέννησε μια κατσαρόλα».
Ο γείτονας απόρησε αλλά δεν είπε τίποτα. Χαρούμενος, παίρνει το καζάνι και την κατσαρόλα και λέει στο Χότζα:
«Φαίνεται, Χότζα μου, πως θα 'ταν ετοιμόγεννο...».
Ο Χότζας κρυφογέλασε πονηρά κι έφυγε.
Περνάει καιρός και ο Χότζας πάλι περιμένει καλεσμένους και χρειάζεται ένα μεγάλο καζάνι για να φτιάξει το φαγητό.

Πηγαίνει λοιπόν στο γείτονα και του ξαναζητάει το καζάνι.
«Γεια σου, γείτονα. Μήπως μπορείς να μου δανείσεις πάλι το καζάνι σου;»
«Ευχαρίστως, Χότζα μου» λέει ο γείτονας και του το δίνει.
Περνάει καιρός πολύς, αλλά ο Χότζας δεν επιστρέφει το καζάνι.
Έτσι, ο γείτονας αποφασίζει να πάει στο σπίτι του Χότζα και να του το ζητήσει.
«Ε, Χότζα, τι γίνεται με το καζάνι μου;»
Κι ο Χότζας, με περίλυπο ύφος, του απαντάει:
«Αχ, γείτονα, τα συλλυπητήριά μου. Όσο είχα το καζάνι σου στο σπίτι μου, πέθανε».
Τότε ο γείτονας, θυμωμένος, του λέει:
«Μα τι λες, Χότζα μου, πεθαίνουν τα καζάνια;».
Και ο Χότζας χαμογελώντας, του απαντάει:
«Και βέβαια πεθαίνουν, γείτονα. Αφού πίστεψες ότι γεννάνε, γιατί δεν πιστεύεις ότι πεθαίνουν;».

Ο ήλιος και το νερό

(Παραμύθι της Νιγηρίας)

Μια φορά κι έναν καιρό, τότε που όλα πάνω στη γη ήταν αλλιώς, ο ήλιος και το νερό ζούσαν μαζί κι έκαναν παρέα. Ο ήλιος πήγαινε επίσκεψες στο νερό, μα το νερό ποτέ δεν τον είχε επισκεφτεί.

«Γιατί δεν έρχεσαι και συ στο παλάτι μου;» ρώτησε μια μέρα ο ήλιος το νερό.

«Δεν μπορώ», είπε το νερό. «Γιατί, αν έρθω, πρέπει να φέρω μαζί μου όλους τους συγγενείς μου».

«Και γι' αυτό, καλό μου νερό, ανησυχείς;» είπε ο ήλιος. «Το παλάτι μου είναι μεγάλο. Έχει χώρο για όλους σας. Ελάτε και μη νοιάζεστε καθόλου», είπε αποφασιστικά ο ήλιος.

Έτσι, το νερό μάζεψε όλους τους συγγενείς του και κίνησαν για το λαμπρό παλάτι του ήλιου. Ήταν το νερό της θάλασσας, το νερό των ποταμών, το νερό των πηγών και των λιμνών, ήταν οι βροχές, οι θύελλες κι οι καταιγίδες, ήταν, και τι δεν ήταν...

Όταν έφτασαν στο παλάτι του ήλιου, εκείνος κατέβηκε να τους υποδεχτεί.

«Καλώς τους», πρόφτασε να πει, μα πριν αποσώσει τα λόγια του, το νερό χύθηκε μέσα στο παλάτι και πλημμύρισε τα πρώτα πατώματα. Ο ήλιος, ξαφνιασμένος, έτρεξε κι ανέβηκε στα τελευταία πατώματα, μα σε λίγο, έβλεπε, με τρόμο, το νερό να γεμίζει το παλάτι του.

«Σου το είπα πως είμαστε πολλοί», του είπε το νερό, καθώς έβλεπε τον ήλιο να χλομάζει όλο και περισσότερο. «Τώρα όμως, δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω».

Ο ήλιος έβλεπε το νερό να προχωρά, να ανεβαίνει και να γεμίζει και τα υπόλοιπα πατώματα του παλατιού. Αναγκάστηκε να ανέβει στη στέγη. Το νερό όμως, στα γρήγορα, σκέπασε και τη στέγη. Τότε, ο ήλιος, κάνει ένα φράσαπ και ανεβαίνει στον ουρανό. Από τότε μένει εκεί...

Ο ανόητος βασιλιάς

(Παραμύθι του Ιράν)

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς που το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν πώς ν' αγγίξει το φεγγάρι. Έτσι, μια μέρα του ήρθε μια ιδέα. Φώναξε όλους τους μαραγκούς της χώρας και τους είπε:

«Θέλω να φτιάξετε έναν πύργο ψηλό μέχρι τον ουρανό».

«Πώς θα γίνει αυτό;» ρώτησαν οι μαραγκοί.

«Αυτή είναι δική σας δουλειά», είπε. «Κι αν δεν το κάνετε, θα σας κόψω το κεφάλι».

Τι να κάνουν οι μαραγκοί, μάζεψαν ό,τι ξύλα είχαν κι έφτιαξαν έναν ψηλό πύργο.

«Θέλω ακόμα πιο ψηλό», είπε ο βασιλιάς όταν τον είδε.

Οι μαραγκοί έκοψαν όλα τα δένδρα, μάζεψαν όλα τα ξύλα κι έκαναν τον πύργο τόσο ψηλό που η κορυφή του χανόταν μέσα στα σύννεφα.

Ο βασιλιάς σκέφτηκε πως έτσι ίσως θα μπορούσε να φτάσει το φεγγάρι. Άρχισε λοιπόν ν' ανεβαίνει, ν' ανεβαίνει, ν' ανεβαίνει, μέχρι που έφτασε στην κορυφή.

«Λίγα ξύλα ακόμα», φώναξε από ψηλά ο βασιλιάς.

«Δεν έχει μείνει τίποτα, ό,τι ξύλο υπήρχε σ' αυτή τη χώρα πήγε στον πύργο σου.»

«Ωραία, βγάλτε μερικά σανίδια από τη βάση κι ελάτε να τα καρφώσετε εδώ. Αν ανέβω και σ' αυτά, θ' αγγίξω το φεγγάρι.»

Οι μαραγκοί δεν περίμεναν δεύτερη κουβέντα. Άρχισαν να ξηλώνουν τα σανίδια της βάσης του πύργου. Ύστερα από λίγο, ακούστηκε ένα πολύ δυνατό «κράσακ» κι ο ανόητος βασιλιάς, που ήθελε ν' αγγίξει το φεγγάρι, έφαγε τα μούτρα του στη γη...

Η αλεπού φοροεισπράκτορας

(Παραμύθι της Αιθιοπίας)

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα όμορφο δάσος δίπλα σ' ένα χωριό, ζούσε μια αλεπού. Το δάσος ήταν γεμάτο ποντίκια κι άλλα μικρά ζώα, που τα έτρωγε η αλεπού κι έτσι ήταν πάντα χορτάτη. Μια φορά όμως έπεσε στην περιοχή ανομβρία, τα μικρά ζώα του δάσους πέθαιναν κι η αλεπού έμενε νηστική.

«Κάτι πρέπει να κάνω για να βρω τροφή», σκέφτηκε κι αμέσως της ήρθε μια ωραία ιδέα: «Θα κάνω το φοροεισπράκτορα!».

Αγόρασε λοιπόν παλτό, καπέλο και μια τσάντα και πήγε στο διπλανό χωριό για να μαζέψει τους φόρους. Μετρούσε τις κότες που είχε κάθε κοτέτσι και σχεδόν τις μισές τις έπαιρνε, δήθεν για φόρο στο βασιλιά, που βέβαια κατέληγε στην κοιλιά της.

Μια μέρα όμως, όταν πήγε στο κοτέτσι ενός χωρικού και ζήτησε να μετρήσει τις κότες, το σκυλί που ήταν εκεί κοντά την πήρε είδηση κι άρχισε να την κυνηγά.

Η αλεπού πέταξε καπέλο, παλτό και τσάντα και με την ψυχή στο στόμα άρχισε να τρέχει μέχρι που έφτασε στη φωλιά της. Το σκυλί κάθησε έξω από τη φωλιά και περίμενε.

Η αλεπού ήταν πολύ στενοχωρημένη.

«Αχ, πώς θα ζήσω τώρα χωρίς τους φόρους;» σκεφτόταν και πάνω στα νεύρα της άρχισε να κατηγορεί ένα ένα τα μέλη του σώματός της για το κακό που της έλαχε.

«Εσύ φταις, μύτη!» είπε στη μύτη της.

«Δε φταίω εγώ», απάντησε η μύτη, «εγώ σε ειδοποίησα ότι υπήρχε σκύλος στο κοτέτσι».

Η αλεπού έκανε δεκτή την εξήγηση της μύτης και συνέχισε:

«Εσείς φταίτε, αυτιά!»

«Γιατί εμείς;» ρώτησαν τ' αυτιά, «εμείς ακούσαμε το γάβγισμα του σκύλου και σε ειδοποιήσαμε».

Η αλεπού έκανε δεκτή και την εξήγηση των αυτιών της και συνέχισε:

«Τα μάτια φταίνε!».

«Δε φταίμε εμείς», είπαν τα μάτια, «εμείς είδαμε το σκύλο, γι' αυτό έτρεξες και σώθηκες».

«Εντάξει», είπε η αλεπού, «τότε φταίνε τα πόδια!».

«Μα, αν δεν ήμασταν εμείς, πώς θα έφτανες στη φωλιά σου;» είπαν τα πόδια.

«Τότε φταίει η ουρά!» κατέληξε η αλεπού.

Η ουρά δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί.

«Το βρήκα λοιπόν. Εσύ φταις, ουρά. Τώρα θα σε τιμωρήσω. Θα σε δαγκώσει λίγο ο σκύλος για να μάθει!» και λέγοντας αυτά βγάζει την ουρά της έξω από την τρύπα. Ο σκύλος που περίμενε ακόμη εκεί, μόλις βλέπει την ουρά, την αρπάζει, τραβά έξω ολόκληρη την αλεπού και την κάνει του αλατιού...

Η αλήθεια και το ψέμα

(Παραμύθι του Σουδάν)

Κάποτε, ήταν ένας άνθρωπος που προσπαθούσε να ξεφύγει από κάποιους που τον κυνηγούσαν. Καθώς έτρεχε, βλέπει έναν άνθρωπο έξω από κάποιο σπίτι. Φτάνει κοντά του και του λέει:

«Σε παρακαλώ, βοήθησέ με. Άσε με να κρυφτώ στο σπίτι σου κι όταν φτάσουν αυτοί που με κυνηγάνε, πες τους ότι συνέχισα να τρέχω».

«Εντάξει», είπε τότε αυτός κι όταν έφτασαν εκείνοι που τον κυνηγούσαν, τους είπε ότι πέρασε τρέχοντας. Αυτοί όμως κατάλαβαν ότι ο άνθρωπος τους έλεγε ψέματα και ζήτησαν να ψάξουν το σπίτι. Τότε ο κρυμμένος, που κατάλαβε τι είχε συμβεί, πετάχτηκε έξω από το σπίτι κι άρχισε να τρέχει. Εκείνοι που τον κυνηγούσαν έτρεξαν πίσω του.

Λίγο παρακάτω συναντά έναν άλλο άνθρωπο. Ήταν ο γερο-Φαρά, που όλοι τον ξέρουν για τις ιστορίες που έλεγε.

«Άνθρωπέ μου, αν σε ρωτήσουν αυτοί που έρχονται για μένα, πες τους ότι δεν με είδες.»

«Εντάξει», είπε ο γερο-Φαρά. «Πήγαινε κρύψου στο χωράφι με τα στάρια».

Μόλις έφτασαν στο γέρο εκείνοι που ακολουθούσαν, τον ρώτησαν:

«Μήπως είδες κάποιον να περνά από εδώ;».

Ο γερο-Φαρά απάντησε με πολλή ηρεμία και πραότητα:

«Ναι, είδα κάποιον να πηγαίνει προς το χωράφι με τα στάρια».

Εκείνοι όμως δεν τον πίστεψαν και συνέχισαν να τρέχουν μπροστά. Όταν ο άνθρωπος βγήκε από την κρυψώνα του, ρώτησε θυμωμένος το γερο-Φαρά:

«Μα γιατί με πρόδωσες; Αν με έβρισκαν;».

Κι ο Φαρά απάντησε:

«Φίλε μου, αν η αλήθεια δε σε σώζει, δε θα σε σώσει ούτε το ψέμα».

Η αγάπη της Μαρίας Μακιλίνγκ

(Παραμύθι των Φιλιππίνων)

Χουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που ζούσε στο βουνό Λαγκούνα μια νεράιδα που την έλεγαν Μαρία Μακιλίνγκ. Είχε δέρμα μελαψό, μαλλιά μακριά και λαμπερά μάτια. Η Μαρία είχε πολύ καλή καρδιά και πάντοτε βοηθούσε τους ανθρώπους, και ιδιαίτερα όσους δεν είχαν χρήματα.

Μια μέρα, ένας άντρας ήρθε στη Μαρία και της ζήτησε πιπερόριζα για να φτιάξει ένα φάρμακο για την οικογένειά του που ήταν άρρωστη.

Η Μαρία του έδωσε αμέσως και ο άντρας, όταν γύρισε στο σπίτι του, διαπίστωσε ότι η πιπερόριζα είχε γίνει χρυσή.

Μετά από αυτό, όλοι οι άνθρωποι αγαπούσαν τη νεράιδα γιατί ήξεραν ότι κι η καρδιά της ήταν χρυσή όπως η πιπερόριζα.

Υπήρχαν τρεις άντρες που ήθελαν να παντρευτούν τη Μαρία.

Ο καπετάνιος Λαρά από την Ευρώπη, ο Ισπανός Χοσελίτο και ο Χουάν, ο αγρότης. Και οι τρεις την αγαπούσαν πολύ, μα η Μαρία δεν τους έλεγε ποιον από τους τρεις θέλει να παντρευτεί.

Μια μέρα αποφάσισε και τους είπε ότι πριν γεμίσει το φεγγάρι θα διάλεγε τον αγαπημένο της. Όλοι περίμεναν με ανυπομονησία την απόφασή της.

Και η Μαρία διάλεξε τον Χουάν, τον αγρότη.

Οι άλλοι δύο, στην αρχή ξαφνιάστηκαν, μα μετά θύμωσαν τόσο πολύ με την επιλογή της που αποφάσισαν να κάνουν κακό στον Χουάν.

Έτσι, αφού σκέφτηκαν λίγο καιρό τι να του κάνουν, αποφάσισαν να βάλουν φωτιά στο

Ισπανικό Αρχηγείο των Φιλιππίνων. Με τη φωτιά μαζεύτηκε κόσμος πολύς και τότε αυτοί είπαν σ' όλους ότι είδαν τον Χουάν να βάζει τη φωτιά.

Οι Ισπανοί θύμωσαν και χωρίς να το καλοσκεφτούν, έπιασαν και σκότωσαν τον Χουάν. Ο καημένος το μόνο που πρόλαβε πριν ξεψυχήσει ήταν να φωνάξει το όνομά της.

Κι η Μαρία, από το βουνό της μακριά, το άκουσε κι έτρεξε αμέσως κοντά του, αλλά ήταν πια πολύ αργά για να τον σώσει.

Πολύ λυπημένη, γύρισε πίσω στο βουνό της.

Στο μεταξύ, ο καπετάνιος Λαρά και ο Ισπανός Χοσελίτο είχαν κρυφτεί στη Μανίλα, γιατί φοβούνταν ότι η Μαρία θα μάθαινε την αλήθεια και θα έπαιρνε εκδίκηση.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Χοσελίτο, ξαφνικά, αρρώστησε βαριά και πέθανε.

Λίγο καιρό μετά, οι Φιλιππινέζοι ανακάλυψαν την αλήθεια και έδιωξαν τον καπετάνιο Λαρά από τη Λαγκούνα. Κι αυτός όμως δεν πρόλαβε να ζήσει πολύ. Σκοτώθηκε λίγο αργότερα στον πόλεμο.

Στο μεταξύ, η Μαρία δεν ήξερε τίποτα για την τύχη των δύο αντρών. Συνέχισε να ζει λυπημένη στο βουνό της, βοηθώντας τους φτωχούς και όσους είχαν ανάγκη, μέχρι που μια μέρα εξαφανίστηκε.

Τότε το βουνό γέμισε χιλιάδες διαφορετικά λουλούδια με κάθε λογής χρώματα και μυρωδιές. Από τότε, οι Φιλιππινέζοι έδωσαν στο βουνό Λαγκούνα το όνομα της Μαρίας Μακιλίνγκ.

Το παλάτι της μύγας

(Παραμύθι της Ρωσίας)

Κάποτε ένα λαγίθι κύλησε από το κάρο ενός αγγειοπλάστη και έφτασε κάτω από ένα δένδρο. Το βλέπει μια μύγα και πάει κοντά.

«Μα αυτό είναι σωστό παλάτι», λέει, και φτιάχνει εκεί τη φωλιά της.

Μετά από λίγες μέρες πέρασε από κει ένα κουνούπι και ρώτησε τη μύγα αν μπορούσε να μείνει και αυτό στο παλάτι. «Πολύ ευχαρίστως», είπε η μύγα.

Πέρασαν μέρες κι ένας ποντικός ρώτησε να μάθει ποιος κατοικεί σε αυτό το ωραίο παλάτι κι αν έχει μέρος να μείνει κι αυτός.

«Και βέβαια», είπε η μύγα. Κι έτσι μένανε όλοι μαζί και πέρναγαν ωραία.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ο βάτραχος χτύπησε την πόρτα και ζήτησε να μείνει κι αυτός στο παλάτι. Και μετά ήρθε κι ο λαγός κι η αλεπού κι ο λύκος... και όλοι ζήτηγαν να μείνουν στο ωραίο παλάτι της μύγας, κι η μύγα τους καλοδεχόταν όλους γιατί έλεγε ότι το παλάτι της ήταν απέραντο και τους χώραγε όλους. Κι ο καιρός περνούσε και ζούσαν όλοι καλά.

Ακούει η αρκούδα ότι στο δάσος υπάρχει ένα ωραίο παλάτι και ξεκινάει να το βρει. Φτάνει στο παλάτι και βλέπει τη μύγα να κάθεται στην πόρτα.

«Δε μου λες, βρομόμυγα, δικό σου είναι αυτό το παλάτι;»

«Δικό μου, αφέντρα αρκούδα», απάντησε η μύγα, «μα κάθομαι μαζί με το κουνούπι, τον ποντικό, το βάτραχο, το λαγό, την αλεπού και το λύκο. Αν θες, κόπιασε και συ να μείνεις».

«Να τσακιστείς να φύγεις μαζί με όλα τα βρομόζωα που μάζεψες. Το παλάτι θα γίνει δικό μου, αλλιώς θα το γκρεμίσω με μια κλοτσιά.»

Η κυρα-μύγα προσπάθησε να αλλάξει γνώμη στην αρκούδα, μα αυτή αγρίεψε κι άρχισε να τραντάζει το παλάτι. Τότε η μύγα φώναξε όλους τους συγκάτοικους του παλατιού κι όρμησαν καταπάνω της. Η μύγα και το κουνούπι την τσίμπαγαν, ο βάτραχος της πέταγε νερά, ο λαγός την πετροβολούσε και η αλεπού με το λύκο τη δάγκωναν... Η αρκούδα τρομαγμένη το έβαλε στα πόδια κι ούτε που ξαναφάνηκε από το παλάτι.

Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Πλατς

(Παραμύθι της Κίνας)

Ξι λαγοί ζούσαν κάποτε στις όχθες μιας μικρής λίμνης, σ' ένα δάσος από παπάγιες. Μια μέρα μια παπάγια έπεσε στο νερό και ακούστηκε ένα «πλατς».

Οι λαγοί, που δεν είχαν ξανακούσει ποτέ παρόμοιο ήχο, τρόμαξαν πολύ και σκόρπισαν δεξιά κι αριστερά. Μια αλεπού που τους είδε να τρέχουν τους ρώτησε τι συμβαίνει.

«Έρχεται ο Πλατς», απάντησαν αλαφιασμένοι οι λαγοί και συνέχισαν το τρέξιμο. Τρόμαξε και η αλεπού και άρχισε να τρέχει. Μια μαϊμού, καθισμένη σ' ένα δέντρο, είδε το ξέφρενο τρέξιμο της αλεπούς και τη ρώτησε τι τρέχει. «Έρχεται ο Πλατς», φώναξε ξέπνοη η αλεπού, χωρίς να σταματήσει στιγμή το τρέξιμο.

Δίχως να το πολυσκεφτεί η μαϊμού άρχισε να πηδάει από κλαδί σε κλαδί, έπειτα προσγειώθηκε στο έδαφος και ξεχύθηκε σαν αστραπή ανάμεσα από θάμνους και δέντρα, θαρρείς και την είχε πάρει στο κατόπι κανένας φοβερός δαίμονας.

Με ταχύτητα τρομερής φωτιάς το νέο διαδόθηκε από στόμα σε στόμα σ' όλα τα ζώα του δάσους. Στο τέλος όλα τα ζώα έτρεχαν να σωθούν. Τα ελάφια περνούσαν όλα τα εμπόδια με μεγάλους πηδούς, οι βούβαλοι ξεσήκωναν σύννεφα σκόνης, οι ελέφαντες και οι ρινόκεροι έκαναν το έδαφος να τραντάζεται κάτω από τα πόδια τους. Αρκούδες, λεοπαρδάλεις, τίγρεις και λιοντάρια ξεχύνονταν όλα μαζί μες στο δάσος, ενώ ξοπίσω ακολουθούσαν γρυλίζοντας τα αγριογούρουνα. Τρέχοντας τα ζώα έφτασαν στους πρόποδες ενός βουνού όπου ξεκουραζόταν ένα γέρικο λιοντάρι.

«Τι πάθατε και τρέχετε έτσι;» τους φώναξε.

«Έρχεται ο Πλατς», του απάντησε τρέχοντας ένα ζώο και ετοιμάστηκε να συνεχίσει το δρόμο του.

«Ο Πλατς; Ποιος είναι πάλι αυτός; Πού βρίσκεται;»

«Πού να ξέρω», απάντησε λαχανιασμένα ο άλλος.

«Δεν χρειάζεται να βιαζόμαστε λοιπόν, το πράγμα θέλει σκέψη», είπε το λιοντάρι και συνέχισε:

«Από πού άκουσες την είδηση;»

«Πέρασε η τίγρη και μου το είπε.»

Τώρα τα ζώα είχαν σταθεί και παρακολουθούσαν την συζήτηση. Το γέρικο λιοντάρι ρώτησε την τίγρη, αλλά αυτή το είχε ακούσει από τη λεοπαρδάλη, που το είχε ακούσει από την αρκούδα, που της το είχε πει ο ελέφαντας, που σ' αυτόν το είχε πει ο ρινόκερος... και έτσι ρωτήθηκαν όλα τα ζώα, μα κανένα δεν ήξερε κάτι συγκεκριμένο γι' αυτόν τον Πλατς. Στο τέλος η αλεπού είπε ότι το άκουσε από τους έξι λαγούς της λίμνης. Το λιοντάρι κοίταξε ερωτηματικά τους έξι λαγούς.

«Τον ακούσαμε με τα ίδια μας τα αυτιά. Ήταν στη λίμνη», είπαν οι λαγοί. «Τον ακούσατε, αλλά δεν τον είδατε, έτσι δεν είναι;» είπε το λιοντάρι και πρότεινε να πάνε όλοι μαζί στη λίμνη να αντιμετωπίσουν τον Πλατς. Καθώς έφταναν στη λίμνη φύσηξε δυνατός αέρας και μια παπάγια έπεσε στο νερό. Πλατς!

«Νά τος ο Πλατς», είπε το λιοντάρι. «Τι έγινε, δε θα τρέξετε να σωθείτε;»

Μα αυτή τη φορά κανείς δεν κουνήθηκε, μόνο που κοίταζαν θυμωμένα τους έξι λαγούς.

Ο λαγός και το λιοντάρι

(Παραμύθι της Ινδίας)

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα δάσος ζούσε ένα λιοντάρι, που για να εξασφαλίσει καθημερινά το φαγητό του σκότωνε πολλά μικρά και μεγάλα ζώα. Όλα τα ζώα είχαν φοβηθεί πολύ, γι' αυτό συγκεντρώθηκαν κι αποφάσισαν να προτείνουν στο λιοντάρι να σταματήσει να τα κυνηγά, κι εκείνα κάθε μέρα θα του έστελναν ένα ζώο για να το φάει. Το λιοντάρι δέχτηκε. Έτσι την πρώτη μέρα τα ζώα έριξαν κλήρο κι ο κλήρος έπεσε στον ελέφαντα. Τι να κάνει ο ελέφαντας; Πάει στο λιοντάρι κι εκείνο ορμάει επάνω του και τον κατασπαράζει. Τη δεύτερη μέρα ο κλήρος έπεσε στην αρκούδα. Πάει κι αυτή στην κοιλιά του λιονταριού. Την τρίτη μέρα ο κλήρος πέφτει στο λαγό. Η ώρα περνούσε, αλλά ο λαγός δεν πήγαινε στο λιοντάρι. Εκείνο τον περίμενε κι είχε πείνα μεγάλη. Κάποια στιγμή εμφανίζεται. «Τι έγινε, λαγέ; Γιατί άργησες;» τον ρωτάει το λιοντάρι. «Τι να κάνω, άρχοντά μου; Εγώ από νωρίς ξεκίνησα, αλλά στο δρόμο συνάντησα το βασιλιά των ζώων και με καθυστέρησε», απαντά ο λαγός. «Μα, αφού εγώ είμαι ο βασιλιάς των ζώων», λέει έκπληκτο το λιοντάρι. «Κι εγώ έτσι του είπα, άρχοντά μου, όμως αυτός επέμενε ότι εκείνος είναι ο πραγματικός βασιλιάς των ζώων», απαντά με πονηριά ο λαγός. «Πες μου πού κρύβεται αυτός ο αναιδής να τον φάω αμέσως», προστάζει το λιοντάρι γεμάτο θυμό.

«Να, κρύβεται σ' αυτό το πηγάδι», λέει ο λαγός. Και του δείχνει ένα πηγάδι που βρισκόταν εκεί κοντά. Το λιοντάρι πηγαίνει στο πηγάδι, σκύβει μέσα, βλέπει το πρόσωπό του στο νερό και νομίζοντας πως είναι ο αναιδής που δηλώνει βασιλιάς, πηδά να τον κατασπαράξει και πνίγεται. Χαρούμενος ο λαγός τρέχει στα άλλα ζώα και λέει για το θάνατο του λιονταριού. Από τότε όλα ζήσανε καλά κι εμείς καλύτερα...

Ο βασιλιάς και το αλάτι

(Παραμύθι της Λιβύης)

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μεγάλος βασιλιάς που είχε τρεις γιους και τους αγαπούσε πολύ.

Μια μέρα αποφάσισε να δει πόσο τον αγαπούσαν κι εκείνοι.

Φώναξε λοιπόν τον καθένα και τον ρώτησε πόσο τον αγαπάει.

«Σ' αγαπώ όσο αγαπώ το χρυσάφι και τα κοσμήματα», είπε ο πρώτος γιος και ο βασιλιάς ευχαριστήθηκε πολύ.

«Σ' αγαπώ όσο αγαπώ τα λεφτά», είπε ο δεύτερος γιος και πάλι ο βασιλιάς ευχαριστήθηκε πολύ.

«Σ' αγαπώ όσο αγαπώ το αλάτι», είπε ο τρίτος γιος.

Ο βασιλιάς τότε θύμωσε πολύ και έδωσε τον τρίτο γιο από το παλάτι.

Εκείνος περιπλανήθηκε σε πόλεις και χωριά, έκανε πολλές δουλειές, απόκτησε λεφτά, και κατάφερε με την εξυπνάδα του να γίνει βασιλιάς σε μια άλλη πολιτεία.

Τα χρόνια πέρασαν, ο πατέρας του είχε πια γεράσει πολύ και είχε σχεδόν ξεχάσει τον τρίτο του γιο.

Εκείνος όμως πάντα θυμόταν τον πατέρα του και τον άδικο διωγμό του από το παλάτι, αλλά δεν του κρατούσε κακία.

Έτσι, μια μέρα αποφάσισε να κάνει ένα γιορταστικό τραπέζι και κάλεσε σ' αυτό βασιλιάδες από κοντά κι από μακριά.

Ανάμεσά τους ήταν και ο πατέρας του.

Το τραπέζι ήταν πολύ πλούσιο. Είχε όλων των ειδών τα φαγητά, τα φρούτα και τα γλυκά. Μόνο που όλα τα φαγητά ήταν ανάλατα. Έτσι είχε συμφωνήσει ο τρίτος γιος με το μάγειρα.

Όταν όλοι κάθησαν στο γιορτινό τραπέζι, ο βασιλιάς πατέρας του πήρε το πιρούνι και άρχισε να τρώει. Με τις πρώτες όμως πιρουινιές παραπονέθηκε ότι το φαγητό δεν είχε καθόλου αλάτι και σταμάτησε να τρώει.

Καθόταν περίλυπος μπροστά σ' αυτό, το τόσο πλούσιο... με άγευστα φαγητά τραπέζι.

Τότε ο τρίτος του γιος, που στεκόταν δίπλα του, αλλά ο γερο-βασιλιάς δεν είχε αναγνωρίσει, γύρισε και του είπε:

«Πατέρα, όταν πριν από πολλά χρόνια σου είπα ότι σ' αγαπώ όσο το αλάτι, με έδωξες από το παλάτι σου. Τώρα, γιατί είσαι τόσο λυπημένος επειδή δεν μπορείς να φας το ανάλατο φαγητό σου;».

Ο γερο-βασιλιάς, έκπληκτος, αναγνώρισε το γιο του και κατάλαβε το λάθος του.

«Συγνώμη, γιε μου, ήμουν τόσο άδικος μαζί σου...» του είπε.

Τότε ο γιος αγκάλιασε το γερο-πατέρα του κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Η καρυδιά κι η καρπούζια

(Παραμύθι της Τουρκίας)

Μια φορά ο Ναστρεντίν Χότζα καθόταν κάτω από μια καρυδιά και ξεκουραζόταν. Μπροστά του ήταν ένα μπιστόνι με καρπούζια. Ο Χότζας έβλεπε το φυτό της καρπούζιας με τους λεπτούς βλαστούς και τα τεράστια καρπούζια, έβλεπε και το δέντρο της καρυδιάς με το χοντρό κορμό και τα μικρά καρύδια και μονολογούσε:

«Αχ, Αλλάχ, πώς τα 'φτιαξες έτσι τα πράγματα; Ανάποδα τα 'φτιαξες. Ένα τόσο δα βλασταράκι δίνει καρπό που συχνά δε χωρά στην αγκαλιά κι ένα τόσο χοντρό δέντρο φτιάχνει κάτι καρυδάκια μια σταλιά. Αν αυτό δεν είναι ανάποδο, τότε τι είναι;».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την κουβέντα του κι ένα καρύδι πέφτει από ψηλά στο κεφάλι του.

«Ωχ!» κάνει ο Χότζας και πετάγεται επάνω.

Τρίβει το κεφάλι του, κοιτάζει το καρύδι που βρισκόταν χάμω, κοιτάζει και τα καρπούζια λίγο πιο μακριά και λέει:

«Δοξασμένος ας είναι ο Αλλάχ και μεγάλο το όνομά του! Ήξερε αυτός τι έκανε! Για φαντάσου να 'σκαγε το καρπούζι στο κεφάλι μου!».

Ο ποντικός και η θυγατέρα του

(Παραμύθι της Ελλάδας)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ποντικός που ήθελε να παντρέψει τη θυγατέρα του με τον πιο δυνατό του κόσμο.

«Ο ήλιος είναι ο πιο δυνατός. Κανένας δεν μπορεί να τον αγγίξει», σκέφτηκε ο ποντικός και κίνησε να βρει τον ήλιο.

«Δεν είμαι εγώ ο πιο δυνατός», του είπε ο ήλιος, όταν έμαθε το λόγο της επίσκεψης του ποντικού. «Πιο δυνατό από μένα είναι το σύννεφο. Αν με σκεπάσει αυτό, εγώ χάνομαι».

«Θα πάω να βρω το σύννεφο», σκέφτηκε ο ποντικός και κίνησε να το συναντήσει.

«Δεν είμαι εγώ ο πιο δυνατός», είπε το σύννεφο. «Δυνατότερος από μένα είναι ο άνεμος. Σε μια στιγμή μέσα μπορεί να με διαλύσει».

«Θα πάω να βρω τον άνεμο», είπε ο ποντικός και κίνησε να τον ψάξει.

«Δεν είμαι εγώ ο πιο δυνατός», είπε ο άνεμος. «Πιο δυνατός από μένα είναι αυτός ο πύργος, εκεί κάτω στην κοιλάδα. Χίλια χρόνια προσπαθώ να τον γκρεμίσω, αλλά αυτός δεν παθαίνει τίποτα».

Ο ποντικός περπάτησε μέχρι που έφτασε στον πύργο.

«Εσύ, που είσαι ο πιο δυνατός του κόσμου, αξίζεις να γίνεις άντρας της θυγατέρας μου», είπε.

«Αχ», απάντησε τότε ο πύργος, «δεν είμαι εγώ ο πιο δυνατός. Πιο δυνατοί από μένα είναι αυτά τα τέρατα οι ποντικοί, που κρύβονται μέσα μου και χρόνια ολόκληρα με βασανίζουν».

Έτσι, ο ποντικός γύρισε πίσω, διάλεξε έναν όμορφο ποντικό και τον πάντρεψε με τη θυγατέρα του. Έκαναν γλέντια μεγάλα και τρανά κι ύστερα έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Η αμαρτία του γαϊδάρου

(Παραμύθι της Αιθιοπίας)

Μια φορά κι έναν καιρό είχε πέσει μεγάλη ανομβρία και άνθρωποι και ζώα δεν έβρισκαν τίποτα να φάνε. Συναντήθηκαν λοιπόν ένα λιοντάρι, μια λεοπάρδαλη, μια ύαινα κι ένας γαϊδαρός κι έψαχναν να βρουν ποιος φταίει.

«Κάποιος έκανε μια μεγάλη αμαρτία», είπε το λιοντάρι, «πρέπει να βρούμε το φταιχτη και να τον τιμωρήσουμε. Μόνο έτσι θα πέσει βροχή».

«Εντάξει», συμφώνησαν τα άλλα ζώα, «ξεκίνα πρώτος να λες τις αμαρτίες σου».

«Αχ», λέει το λιοντάρι, «εγώ μια φορά, βρήκα ένα μοσχαράκι που είχε ξεφύγει από το κοπάδι και το έφαγα».

Τα άλλα ζώα άκουσαν το λιοντάρι, κοίταξαν τα άγρια δόντια του και είπαν:

«Σιγά την αμαρτία. Αυτό που έκανες δεν είναι τίποτα».

Ύστερα παίρνει το λόγο η λεοπάρδαλη και λέει:

«Κι εγώ μια φορά, βρήκα μια κατσίκα που είχε χαθεί στην κοιλάδα και την έφαγα».

Τα άλλα ζώα κοίταξαν τα δυνατά νύχια της κι αμέσως είπαν:

«Μπα, μπα, τίποτα. Αυτό δεν είναι αμαρτία».

Μετά μίλησε η ύαινα:

«Ε, κι εγώ πριν από καιρό μπήκα σ' ένα κοτέτσι κι άρπαξα μια κότα».

«Μην το συζητάς καθόλου», συμφώνησαν τα άλλα ζώα. «Ούτε εσύ αμάρτησες».

Τελευταίος μίλησε ο γαϊδαρός:

«Δε θυμάμαι να έκανα τίποτα κακό», είπε. «Μόνο να, προχτές, την ώρα που τ' αφεντικό μου κουβέντιαζε μ' ένα φίλο του, είδα κάτι χορταράκια στην άκρη του δρόμου, έσκυψα και τα έφαγα».

Το λιοντάρι, η λεοπάρδαλη και η ύαινα κοίταξαν για μια στιγμή σιωπηλοί το γαϊδαρό και μετά του είπαν:

«Ε, όχι και δεν έκανες τίποτα! Εσύ φταις που σταμάτησε η βροχή. Εσύ πρέπει να τιμωρηθείς!».

Και μ' ένα πήδημα έπεσαν πάνω του και τον έφαγαν.

Η γιαγιά, η εγγονή και η κοτούλα

(Παραμύθι της Ρωσίας)

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε μια γιαγιά που είχε μια εγγονούλα και μια κοτούλα. Τη γιαγιά τη λέγανε Ντάσια, την εγγονούλα Μάσια και την κοτούλα Παρδαλίτσα. Ήταν αχώριστες. Μαζί έτρωγαν, μαζί κοιμούνταν, μαζί ξεχειμωνιάζανε.

Μια μέρα ξεκίνησαν να πάνε να φέρουν νερό από τη βρύση. Μπροστά πήγαινε η γιαγιά με τις κατσαρόλες, πίσω πήγαινε η Μάσια με τα κατσαρολάκια και πιο πίσω η Παρδαλίτσα με κάτι μικρά δοχεία σαν αβγά.

Κι έτσι όπως πήγαιναν κι οι τρεις στη σειρά, βρόνταγαν τα κακάβια, τα κακαβούλια και τα δοχεία και ήταν σαν μια παρέα μουσικών να πέρναγε στο δρόμο. Μια μηλιά, καθώς πέρναγαν μπροστά της, έσκυψε περίεργη να δει τι γίνεται. Έσκυψε όμως κάπως απότομα κι από το κούνημα έπεσε ένα μήλο που άρχισε να κατακυλάει. Κι έτσι κατακυλώντας χτύπησε την Παρδαλίτσα στα πόδια. Η κοτούλα κακαρίζοντας σωριάστηκε τρομαγμένη καταγής, σαν να τη χτύπησε ολόκληρος βράχος. Το μήλο συνέχισε να κατακυλάει, χτύπησε τη Μάσια και μετά την Ντάσια, που σωριάστηκαν κι αυτές τρομαγμένες στη γη. Ήταν τόσοσ ο φόβος τους, που οι φωνές τους ακούστηκαν μέχρι πέρα μακριά στο δάσος. Ένας γέρος ξυλοκόπος που άκουσε τις φωνές, έτρεξε γρήγορα να δει τι γίνεται.

«Τι πάθατε και τσιρίζετε έτσι;» ρώτησε ο ξυλοκόπος.

«Ρωτάς τι έπαθα; Ένα τεράστιο γεράκι όρμησε επάνω μου να με κατασπαράξει», είπε φοβισμένη η κοτούλα.

«Τι κακό ήταν αυτό. Ένας πελώριος λύκος ρίχτηκε να με φάει», είπε η Μάσια.

«Και συ τι έπαθες;» ρώτησε ο ξυλοκόπος τη γιαγιά, που έτρεμε από το φόβο.

«Αχ, καλέ μου άνθρωπε, έπεσε πάνω μου μια πεινασμένη αρκούδα...»

Δεν ήταν παρά ένα μικρό μήλο που βρέθηκε στα πόδια τους. Ο φόβος, όμως, γεννάει τέρατα...

Αναζητώντας έναν τίμιο άνθρωπο

(Παραμύθι της Κίνας)

Κάποτε ένας φτωχός άνθρωπος έκλεψε μια παλιά πίπα. Τον πιάσανε όμως την ώρα που 'κανε την κλειψιά και τον κλείσανε στη φυλακή. Έμεινε ξεχασμένος εκεί μέσα για πολλούς μήνες χωρίς δίκη. Να δραπετεύσει δεν μπορούσε, γιατί οι φύλακες ήταν πολλοί. Δεν του 'μενε, λοιπόν, παρά η πονηριά. Μια μέρα παρακάλεσε κάποιο φύλακα να τον πάει στο βασιλιά.

«Και γιατί θέλεις να δεις το βασιλιά;» ρώτησε ο φύλακας.

«Θέλω να του δώσω ένα θησαυρό πολύ σπάνιο», απάντησε ο κλέφτης.

Έτσι τον οδήγησαν στην αυλή του βασιλιά.

«Τι θέλεις από μένα;» τον ρώτησε ο βασιλιάς.

«Μεγαλειότατε, θέλω να σας προσφέρω ένα θησαυρό πολύ σπάνιο», απάντησε ο κλέφτης, κι έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κομματάκι χαρτί.

«Μα, δεν είναι παρά ένα κουκούτσι από αχλάδι!» φώναξε ο βασιλιάς όταν το ξεδίπλωσε.

«Ναι, είναι μονάχα ένα κουκούτσι από αχλάδι», απάντησε ο κλέφτης, «αλλά ένα σπάνιο είδος! Αν το φυτέψετε, θα γίνει δέντρο, και πάνω σ' αυτό το δέντρο θα ωριμάσουν χρυσά αχλάδια!».

«Και τότε, γιατί δεν το φυτεύεις εσύ;» απόρησε ο βασιλιάς.

«Υπάρχει σοβαρός λόγος», επέμεινε ο κλέφτης και συνέχισε:

«Για να βγάλει τα χρυσά αχλάδια, πρέπει να φυτευτεί από κάποιον που δεν έκλεψε ποτέ και δεν κορόιδεψε ποτέ κανέναν. Να, γιατί έφερα σε σας αυτό το κουκούτσι, Μεγαλειότατε».

«Τι βλακείες», μουρμούρισε ο βασιλιάς (που θυμήθηκε πως πριν πολλά χρόνια, όταν ήταν παιδάκι, είχε κλέψει από τη μητέρα του μια χρυσή λίρα).

«Εντάξει, ας το φυτέψει τότε ο υπουργός σας», είπε ο κλέφτης.

«Ανοησίες», είπε με στόμφο ο υπουργός (που εύκολα μπορούσε να τον δωροδοκήσει κανείς).

«Εντάξει, ας το φυτέψει τότε ο στρατηγός του βασιλικού στρατού», πρότεινε ο κλέφτης.

«Μα, εγώ δεν κάνω καθόλου για κηπουρός», είπε ο στρατηγός (που συχνά είχε εξαπατήσει τους στρατιώτες στην πληρωμή τους).

«Εντάξει, τότε προτιμήστε τον ανώτατο δικαστή», πρότεινε ο κλέφτης στο βασιλιά. Αλλά, ούτε ο ανώτατος δικαστής δέχτηκε (γιατί συνήθως έβγαζε τις αποφάσεις του ανάλογα με τα λεφτά που ο κόσμος του 'βαζε στο χέρι).

«Ας το φυτέψει, επιτέλους, ο φύλακας των φυλακών», πρότεινε ο κλέφτης. Αλλά κι ο φύλακας των φυλακών αρνήθηκε κατηγορηματικά (γιατί δεχόταν λεφτά από τους φυλακισμένους, κι ανάλογα κανόνιζε πόσο αυστηρά θα τους συμπεριφερόταν).

Κι έτσι συνεχίστηκε η ιστορία για κάμποση ώρα. Οποιοδήποτε κι αν πρότεινε ο κλέφτης, εκείνος έβρισκε μια δικαιολογία για ν' αρνηθεί, γιατί δεν είχε καθαρή τη συνείδησή του.

Στο τέλος ο κλέφτης ξέσπασε σε γέλια:

«Όλοι σας, όποιοι κι αν είστε, και δεν εξαιρώ κανέναν, κλέβετε, εξαπατάτε, λέτε ψέματα, αλλά κανένας σας δεν μπαίνει γι' αυτά στη φυλακή. Ενώ εγώ το μόνο που πήρα ήταν μια παλιά, σπασμένη πίπα... Κι όμως, έπρεπε να με κλείσουν γι αυτό μέσα».

Τότε, ακόμα κι ο βασιλιάς γέλασε και πρόσταξε ν' αφήσουν αμέσως ελεύθερο τον κλέφτη.

Ο γελωτοποιός, ο σαράφης κι ο δικαστής

(Παραμύθι της Σερβίας)

Ο γελωτοποιός ήταν μεγάλος κατεργάρης. Κάποτε δανείστηκε εκατό δηνάρια από κάποιον σαράφη. Από τότε αυτός τον είχε συνέχεια από πίσω:
«Λοιπόν, πότε θα μου επιστρέψεις κείνα τα εκατό δηνάρια;».
«Έχεις το λόγο μου, μόλις τα βρω θα σου τα δώσω.»
«Κάθε φορά το ίδιο παραμύθι! Λυπάμαι, αγαπητέ Χέρο, αλλά πρέπει να 'ρθεις μαζί μου στο δικαστή.»
Ο Χέρο δεν είχε καμιά όρεξη να πάει στο δικαστή.
«Μα πώς να παρουσιαστώ στο δικαστή μ' αυτά τα κουρέλια, ούτε παλτό δεν έχω», αποκρίθηκε ο γελωτοποιός.
«Έχεις δίκιο», είπε ο σαράφης. «Θα σου δανείσω εγώ ένα, αλλά στο δικαστήριο θα έρθεις». Δάνεισε στον Χέρο ένα παλτό και πήγαν μαζί στο δικαστή.
«Εξοχότατε», είπε ο σαράφης, «αυτός εδώ, ο Χέρο, μου χρωστάει εκατό δηνάρια και δε θέλει να μου τα επιστρέψει».
«Δεν είναι αλήθεια!» φώναξε ο Χέρο. «Έχει τρελαθεί ο σαράφης και νομίζει ότι όλοι του χρωστάνε. Δε μου δάνεισε ούτε δεκάρα. Σε λίγο θα μας πει ότι και το παλτό που φοράω είναι δικό του»
«Και βέβαια είναι», φώναξε ο σαράφης.
«Βλέπετε, Εξοχότατε;» είπε ο Χέρο στο δικαστή. «Έχω δίκιο ή όχι;»
«Και βέβαια έχεις δίκιο», είπε ο δικαστής κι έδωσε το σαράφη με τις κλοτσιές.

Ο λύκος και η αλεπού

(Παραμύθι της Ελλάδας)

Μια φορά ο λύκος και η αλεπού αποφάσισαν να σπείρουνε μαζί. Όταν ήρθε ο καιρός του θερισμού πηγαίνουν στο χωράφι για να θερίσουν. Έκανε όμως πολλή ζέστη και η αλεπού έψαχνε αφορμή για να γλιτώσει τη δουλειά. Βλέπει λοιπόν ένα μεγάλο βράχο, ψηλά στο βουνό, και λέει του λύκου:
«Σύντροφε, θωρείς αυτό το βράχο;».
«Τον θωρώ», λέει ο λύκος.
«Ε, να, άμα τον αφήσουμε έτσι μπορεί να πέσει και να μας πλακώσει. Γι' αυτό θέρισε εσύ κι εγώ θα πάω να τον κρατήσω.»
Τι να κάνει κι ο λύκος, βάνει μπρος, θερίζει μόνος του το χωράφι. Η αλεπού καθόταν κάτω από το βράχο και κοιμότανε.
Κάποτε ήρθε ο καιρός να αλωνίσουνε. Χωρίσανε λοιπόν το άχυρο από το σιτάρι και αφού τελειώσανε λέει στο λύκο η αλεπού:
«Ε, σύντροφε, τι θέλεις; Να πάρεις εσύ το πολύ, το άχυρο, κι εγώ το λίγο, το σιτάρι, ή εγώ το πολύ άχυρο;».
Κι ο λύκος που άκουσε μόνο το «πολύ» και το «λίγο» φώναξε:
«Εγώ να πάρω το πολύ κι εσύ το λίγο».
«Εντάξει», του λέει η αλεπού. «Εσύ διάλεξε. Καλό φάγωμα και του χρόνου να ξανασπείρουμε μαζί»...

Ο ψαράς και το χρυσόψαρο

(Παραμύθι της Πολωνίας)

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε ένας χωρικός που ήταν πολύ φτωχός. Δεν μπορούσε να τα φέρει βόλτα με την οικογένειά του. Ψάρευε αλλά δεν έπιανε αρκετά ψάρια για να ταΐσει τα παιδιά του.

Μια μέρα έγινε ένα θαύμα. Πιάστηκε στα δίχτυα του ένα χρυσόψαρο. Ο ψαράς δεν πίστευε στα μάτια του όταν το ψάρι άρχισε να του μιλάει.

«Καλέ μου ψαρά, σε παρακαλώ, άφησε με. Δεν μπορώ να ζήσω πιασμένο στα δίχτυα.»

«Γιατί να σε αφήσω;»

«Γιατί είσαι καλός άνθρωπος. Ξέρω τι φτώχεια περνάς. Αν με αφήσεις, εγώ θα πραγματοποιήσω τρεις ευχές σου.»

Ο ψαράς δεν το πίστεψε, αλλά είπε στο ψαράκι ότι θέλει καινούργιο σπίτι.

Την άλλη μέρα είδε το σπίτι του ολοκαίνουργιο.

«Θεέ μου, σ' ευχαριστώ.»

Πάει στο ψάρι και του λει ότι θέλει ωραία ρούχα για όλη την οικογένεια του. Πράγματι, όταν γύρισε σπίτι τους βλέπει όλους να φοράνε τα καλύτερα ρούχα.

Η τελευταία ευχή που ζήτησε από το ψάρι ο χωρικός ήταν να ξεχάσει τη φτώχεια του και να αποκτήσει πολλά λεφτά.

Και η τρίτη ευχή βγήκε αληθινή.

Από τότε ο ψαράς ποτέ πια δεν έπιανε το χρυσόψαρο, αλλά καμιά φορά το νοσταλγούσε.

Ο πλούσιος κι ο φτωχός

(Παραμύθι της Μολδαβίας)

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν σ' ένα χωριό ένας πλούσιος και ένας φτωχός. Ο πλούσιος είχε πολλές κότες και κάθε μέρα είχε φρέσκα αυγά. Ο φτωχός τον ζήλευε γιατί αυτός είχε μόνο έναν κόκορα, κι αυτός ήταν άχρηστος.

Μια μέρα τον έδιωξε από το σπίτι και του είπε να πάει να του φέρει κάτι χρήσιμο. Ο κόκορας, τριγυρνώντας στους δρόμους, βρήκε ένα πουγκί με δυο μπάνι. Καθώς γύρναγε σπίτι συνάντησε έναν πλούσιο άντρα, που του πήρε το πουγκί. Ο κόκορας όμως δεν τον άφησε ήσυχο, έτρεχε πίσω του και φώναζε: «Κουκουρίκου, μποερ μάρι, δεμι πουγκίτσα που δόι μπάνι!». Ο πλούσιος νευρίασε και τον πέταξε στο πηγάδι. Ο κόκορας όμως ήπιε όλο το νερό και φώναζε πάλι: «Κουκουρίκου παραλή, δως μου πίσω το πουγγί!»

Ο πλούσιος νευρίασε και τον πέταξε στο αμπάρι με τις λίρες. Ο κόκορας κατάπιε όλες τις λίρες και φώναζε πάλι στον πλούσιο. Τελικά ο πλούσιος του έδωσε πίσω το πουγκί του για να γλιτώσει από τις φωνές του. Οπότε ο κόκορας γύρισε σπίτι και έφερε πίσω, εκτός από το πουγκί με τα δυο μπάνι, και τις λίρες που είχε καταπιεί. Άρα ο φτωχός έγινε πολύ πλούσιος χάρη στον κόκορα.

Ο πελαργός και η οικογένεια

(Παραμύθι της Βουλγαρίας)

Κάποτε, πριν από πολλά πολλά χρόνια, στο μεγάλο δέντρο, δυο πελαργοί έφτιαχναν τη φωλιά τους. Εκεί η γυναίκα του πελαργού έκανε πέντε αβγά. Μετά από ένα μήνα στη φωλιά βγήκανε πέντε πουλάκια. Η μητέρα και ο πατέρας τους τα τάιζαν και αυτά μεγάλωσαν και έμαθαν να πετάνε. Ήρθε η ώρα που έπρεπε να πάνε στα νότια, για να αποφύγουν το κρύο του χειμώνα. Θα φεύγανε και άλλα παιδιά για να πάνε μαζί τους.

Πέταγαν, πέταγαν... Μόλις κουράζονταν τα μικρά πουλάκια, κάθονταν πάνω στα φτερά του πατέρα ή της μητέρας τους.

Ήρθε η ώρα να περάσουν πάνω από τη θάλασσα. Η θάλασσα ήταν μεγάλη, πολύ μεγάλη. Κουράστηκαν πάλι τα πουλάκια και κάθισαν στα φτερά του πατέρα τους.

Κάθισε το πρώτο πουλάκι.

Ο πελαργός το ρώτησε:

«Με αγαπάς, γιε μου;»

«Πάρα πολύ μπαμπά.»

«Πόσο;» ρώτησε πάλι ο μπαμπάς.

«Τόσο πολύ που όταν θα γεράσεις θα σε ταιίζω εγώ!»

Ο πελαργός έσπρωξε το πουλάκι και το πέταξε στη θάλασσα.

Μετά από λίγο κουράστηκε και το δεύτερο πουλάκι. Ο πελαργός το ρώτησε το ίδιο και το πουλάκι απάντησε κι αυτό όπως το πρώτο. Ο πελαργός το έσπρωξε και το πέταξε στη θάλασσα.

Και το ίδιο έγινε με το τρίτο και το τέταρτο πουλάκι.

Στο τέλος κάθισε και το πέμπτο πουλάκι. Ο πελαργός το ρώτησε:

«Πόσο με αγαπάς;»

«Πολύ.»

«Τι θα κάνεις για μένα όταν γεράσω;» Θα με ταιίζεις, θα με βοηθάς να περάσω τη θάλασσα;

«Πατέρα μου, σε αγαπάω πάρα πολύ. Θα σου πω όμως την αλήθεια. Όταν θα γεράσεις, λίγα πράγματα θα μπορώ να κάνω για σένα. Θα έχω τα δικά μου παιδιά και όταν θα περνάω πάνω από τη θάλασσα θα βοηθάω τα πουλάκια μου. Για σένα το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σε αφήσω στη φωλιά σου και να σου φέρνω όσο φαΐ μπορώ. Τίποτα άλλο!»

«Μηράβο γιε μου. Αυτό ήθελα να ακούσω. Εσύ θα γίνεις σωστός πελαργός.»

Ο Χασάν και η δουλειά

(Παραμύθι της Περσίας)

Όταν μια οικογένεια που είχε ένα παιδί δεκαπέντε χρονών και το έλεγαν Χασάν. Ο πατέρας και η μητέρα του Χασάν είχαν δουλέψει σκληρά για να τον μεγαλώσουν. Όταν ο Χασάν μεγάλωσε, έπρεπε κάποια στιγμή να πάει να δουλέψει. Ο πατέρας του σκέφτηκε να του ζητήσει να βρει δουλειά. Μόλις άκουσε ο Χασάν ότι πρέπει να πάει να δουλέψει, φοβήθηκε πάρα πολύ αλλά δεν μπορούσε να πει στον πατέρα του «όχι». Βρήκε λοιπόν μια δουλειά και άρχισε να δουλεύει. Μόλις έφτασε μεσημέρι, επειδή είχε κουραστεί πάρα πολύ, έφυγε από τη δουλειά και είπε στον εαυτό του ότι δεν θα ξαναδουλέψει. Πήγε σπίτι στα κρυφά, φώναξε τη μητέρα του και της είπε: «Μάνα, δεν μπορώ να δουλέψω, είμαι πολύ μικρός για να δουλέψω. Δεν ξέρω τι να κάνω.» Η μητέρα του τού είπε: «Γιε μου, δε θέλω να πας να δουλέψεις. Ακόμα δεν έχω πεθάνει. Για να μη θυμώσει ο πατέρας σου, θα σου δώσω χρήματα να φέρνεις κάθε απόγευμα σπίτι και θα λες στον πατέρα σου ότι τα κέρδισες με τη δουλειά σου.» Ο Χασάν συμφώνησε. Το απόγευμα γύρισε στο σπίτι με το χαμόγελο. Ο πατέρας του καθόταν στο δωμάτιο. Μόλις τον είδε του είπε: «Καλώς τον! Κουράστηκες γιε μου;» «Ναι, πατέρα», είπε ο Χασάν, και δίνει τα χρήματα στον πατέρα του. Ο πατέρας του Χασάν πήρε τα χρήματα και τα πέταξε στη φωτιά που είχε μπροστά του. Ο Χασάν δεν αντέδρασε και πήγε για ύπνο. Πέρασαν οι μέρες και κάθε απόγευμα ο πατέρας του Χασάν πέταγε τα χρήματα στη φωτιά. Μια μέρα τέλειωσαν τα χρήματα της μητέρας του και αναγκάστηκε να πάει να δουλέψει. Πήγε στη

δουλειά, πέρασε δύσκολα και το απόγευμα πήρε τα χρήματα. Γύρισε σπίτι πολύ κουρασμένος. Έδωσε τα χρήματα στον πατέρα του και αυτός τα πήρε και τα πέταξε στη φωτιά. Ο Χασάν έβαλε το χέρι του στη φωτιά και φώναζε: «Τι κάνεις; Έχω δουλέψει μια μέρα για να βγάλω αυτά τα χρήματα.» Έτσι κάηκε το χέρι του Χασάν αλλά έμαθε πως, ότι κερδίζουμε με δυσκολία, καταλαβαίνουμε την αξία του και δε θέλουμε να το χάσουμε εύκολα.

Η μαμά γίδα, τα πέντε κατσικάκια και ο λύκος

(Παραμύθι της Αλβανίας)

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν μια γίδα με πέντε κατσικάκια. Τα κατσικάκια ήταν πολύ μικρά και η μαμά τους έπρεπε να δουλεύει για να τους εξασφαλίσει φαγητό. Το πρόβλημα ήταν ποιος θα τους πρόσεχε από τον εχθρό, το λύκο. Η μαμά τους έλεγε να έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα. Ο λύκος ήταν πολύ πονηρός εχθρός. Γι' αυτό τα κατσικάκια έπρεπε να είναι πολύ καλά προετοιμασμένα.

Χρησιμοποιώντας τα κόλπα του, ο λύκος νόμιζε πως μια μέρα θα έτρωγε τα κατσικάκια. Μια μέρα ξεκινάει να πάει στο σπίτι τους. Τα κατσικάκια είχαν κανονίσει, την ώρα που ο λύκος θα χτυπούσε την πόρτα, να ανάψουν μια μεγάλη φωτιά στο τζάκι του σπιτιού τους. Κι έτσι έγινε. Πάει ο λύκος, χτυπάει την πόρτα και ρωτάνε τα πέντε κατσικάκια: «Ποιος είναι;».

Απαντάει ο λύκος: «Είμαι η μαμά γίδα». Τα έξυπνα κατσικάκια καταλαβαίνουν αμέσως ότι αυτή η φωνή δε μοιάζει καθόλου με τη φωνή της μητέρας τους. Λένε στο λύκο: «Μπες από το τζάκι, γιατί έχουμε χάσει τα κλειδιά και δεν μπορούμε να σου ανοίξουμε την πόρτα». Χαρούμενος ο λύκος, ανεβαίνει στο τζάκι χωρίς να ξέρει τι τον περιμένει. Τα κατσικάκια ανάβουν μια μεγάλη φωτιά και βάζουν από πάνω ένα μεγάλο καζάνι. Ο λύκος κατεβαίνει σιγά σιγά από το τζάκι και πέφτει μέσα στο καζάνι με το νερό που έβραζε. Έτσι πέθανε και τα κατσικάκια γλίτωσαν μια και καλή από τον εχθρό τους.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΑΣ ΓΙΝΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΟΣ
ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΔΑΣΚΑΛΩΝ
ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΤΑ ΠΙΣΩ ΘΡΑΝΙΑ
ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΑΣ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΝΥΘΙΩΝ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ
ΤΑ ΠΙΣΩ ΘΡΑΝΙΑ

ΤΗΝ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΙΧΑΝ ΟΙ
ΟΛΓΑ ΛΑΦΑΖΑΝΗ ΚΑΙ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΨΙΛΟΝ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΔΕΚΑΛΟΓΟ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2009
ΣΕ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΟ ΑΡΙΘΜΟ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ